Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 2 grudnia 2022 r.
(OR. en)

15557/22

Międzyinstytucjonalny numer referencyjny:
2022/0394 (COD)

CLIMA 641
ENV 1240
AGRI 690
FORETS 129
ENER 650
IND 526
COMPET 983
CODEC 1902

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	1 grudnia 2022 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2022) 672 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającego unijne ramy certyfikacji usuwania dwutlenku węgla

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2022) 672 final.

Zał.: COM(2022) 672 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 30.11.2022 r.
COM(2022) 672 final

2022/0394 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające unijne ramy certyfikacji usuwania dwutlenku węgla

{SEC(2022) 423 final} - {SWD(2022) 377 final} - {SWD(2022) 378 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Ograniczenie wzrostu średniej temperatury na świecie do poziomu poniżej 1,5 ° Celsjusza (C) będzie wymagało znacznych redukcji globalnych emisji gazów cieplarnianych w nadchodzących dziesięcioleciach. Aby osiągnąć ten cel, należy przede wszystkim zwiększyć efektywność energetyczną budynków, środków transportu i przemysłu, przejść na gospodarkę o obiegu zamkniętym oraz znacznie zwiększyć wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych. Po drugie, niezbędne jest odzyskiwanie węgla ze strumieni odpadów, ze zrównoważonych źródeł biomasy lub bezpośrednio z atmosfery, aby wykorzystywać go zamiast węgla kopalnego w sektorach gospodarki, które nieuchronnie pozostaną zależne od węgla, na przykład za pomocą wychwytywania i utylizacji dwutlenku węgla (CCU) i zrównoważonych paliw syntetycznych. Jednocześnie, aby osiągnąć neutralność klimatyczną, konieczne będzie wychwytywanie i usuwanie z atmosfery coraz większych ilości dwutlenku węgla (CO_2) rocznie z wykorzystaniem rolnictwa węglowego oraz działań przemysłowych związanych z usuwaniem dwutlenku węgla lub projektów służących zrównoważeniu trudnych do zredukowania emisji z sektorów takich jak rolnictwo, przemysł cementowy, sektor stali, lotnictwo lub transport morski.

Jak wynika z najnowszego sprawozdania[1] Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC), jeśli nie dojdzie do szybkiej redukcji emisji gazów cieplarnianych w skali globalnej, ograniczenie globalnego ocieplenia do 1,5 °C stanie się coraz mniej prawdopodobne. W sprawozdaniu IPCC stwierdzono wyraźnie, że „aby osiągnąć zerową emisję dwutlenku węgla (CO_2) lub gazów cieplarnianych netto, nieuniknione jest wdrożenie działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla w celu zrównoważenia trudnych do zredukowania emisji resztkowych". Będzie to oznaczało wdrożenie na szeroką skalę zrównoważonych działań w zakresie wychwytywania CO_2 z atmosfery i trwałego składowania go w zbiornikach geologicznych, ekosystemach lądowych i morskich lub produktach.

W Europejskim prawie o klimacie[2] określono cel polegający na osiągnięciu neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r. W tym celu emisje gazów cieplarnianych należy znacznie zredukować, nieuniknione emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych należy zrównoważyć w Unii Europejskiej najpóźniej do 2050 r., a następnie należy dążyć do osiągnięcia ujemnych emisji. Osiągnięcie tego celu wymaga, aby zarówno ekosystemy naturalne, jak i działania przemysłowe przyczyniały się do usuwania z atmosfery kilkuset milionów ton CO_2 rocznie. Przy obecnej polityce UE nie jest na dobrej drodze do osiągnięcia tych wartości: usuwanie dwutlenku węgla przez ekosystemy naturalne spadło w ostatnich latach, a w Unii nie jest prowadzone żadne znaczące przemysłowe usuwanie dwutlenku węgla.

Zgodnie ze scenariuszami ocenionymi przez IPCC w Planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym[3] z marca 2020 r. Komisja Europejska zapowiedziała, że opracuje skuteczne ramy certyfikacji usuwania dwutlenku węgla, aby wprowadzić zachęty do

---

1 IPCC, trzecia grupa robocza (2022), „Podsumowanie techniczne" [w:] *Climate Change 2022: Mitigation of Climate Change. Sixth Assessment Report* [*Zmiana klimatu 2022: łagodzenie zmiany klimatu. Szóste sprawozdanie oceniające*].

2 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

3 COM(2020) 98 final.

powszechniejszego usuwania dwutlenku węgla i poprawy jego obiegu zamkniętego przy pełnym poszanowaniu celów w zakresie różnorodności biologicznej i zerowego poziomu emisji zanieczyszczeń.

Główne cele przedmiotowej inicjatywy to: (i) zapewnienie wysokiej jakości usuwania dwutlenku węgla w UE oraz (ii) ustanowienie unijnego systemu zarządzania certyfikacją, aby uniknąć pseudoekologicznego marketingu dzięki prawidłowemu stosowaniu i egzekwowaniu unijnych ramowych kryteriów jakości w wiarygodny i zharmonizowany sposób w całej Unii. Działania te są niezbędne do zainicjowania działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla oraz opracowania przyszłej polityki w tym obszarze z uwagi na to, że rocznie trzeba będzie usuwać setki milionów ton CO_2. Przyczyni się to do osiągnięcia celu polegającego na osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r. określonego w Europejskim prawie o klimacie oraz pozostałych celów środowiskowych wskazanych w komunikacie zatytułowanym „Europejski Zielony Ład”[4].

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

We wniosku dotyczącym zmiany rozporządzenia w sprawie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF)[5] Komisja Europejska po raz pierwszy zaproponowała oddzielny cel polegający na osiągnięciu pochłaniania netto przez grunty w wysokości -310 mln ton ekwiwalentu CO_2 do 2030 r. Ten ogólnounijny cel ma zostać osiągnięty w ramach wiążących celów krajowych dotyczących sektora LULUCF, co oznacza, że państwa członkowskie muszą podnieść poziom ambicji krajowych strategii w zakresie użytkowania gruntów. Niniejszy wniosek umożliwia udzielenie skuteczniejszego i bardziej ukierunkowanego na wyniki wsparcia dla rolnictwa węglowego, które może przyczynić się do osiągnięcia tego celu. Komisja zaproponowała również zwiększenie funduszu innowacyjnego[6], który jest finansowany z przychodów z unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS)[7], dzięki czemu przedsiębiorstwa otrzymają pomoc w inwestowaniu w innowacyjne czyste technologie, w tym w technologie zapewniające usuwanie dwutlenku węgla.

W komunikacie Komisji z 2021 r. zatytułowanym „Zrównoważony obieg węgla”[8] podkreślono, jak ważne jest umożliwienie stosowania modelu biznesowego, w którym nagradza się zarządców gruntu za sekwestrację dwutlenku węgla przy pełnym poszanowaniu zasad ekologicznych („rolnictwo węglowe”), a także utworzenie unijnego wewnętrznego rynku wychwytywania, utylizacji, składowania i transportu CO_2 z wykorzystaniem innowacyjnych technologii. W komunikacie tym określono również plan działania służący osiągnięciu następujących ambitnych celów w zakresie usuwania dwutlenku węgla: do 2028 r. wszyscy zarządcy gruntów powinni mieć dostęp do zweryfikowanych danych na temat emisji i pochłaniania, co ma umożliwić pomiar praktyk rolnictwa węglowego, a cała ilość CO_2 wychwytywanego, transportowanego, utylizowanego i składowanego przez sektory przemysłu powinna być zgłaszana i rozliczana; do 2030 r. stosowanie metod rolnictwa węglowego powinno przyczynić się do osiągnięcia celu sektora LULUCF zakładającego pochłanianie netto wynoszące -310 Mt ekwiwalentu CO_2; a także każdego roku co najmniej 5

[4] COM(2019) 640 final.
[5] COM(2021) 554 final.
[6] C(2019) 1492 final.
[7] Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).
[8] COM(2021) 800 final.

Mt ekwiwalentu CO_2 powinno być usuwane z wykorzystaniem technologii przemysłowych do 2030 r.

Niniejszy wniosek jest również zgodny z wnioskami końcowymi Konferencji w sprawie przyszłości Europy[9], w szczególności z wnioskiem nr 1, w którym określono wyraźny cel „wprowadzenia certyfikacji usuwania dwutlenku węgla w oparciu o solidne i przejrzyste rozliczanie emisji dwutlenku" (środek 5). Ponadto w komunikacie z 2022 r. zatytułowanym „Ekologizacja Komisji"[10] ogłoszono, że oprócz ambitnego zestawu działań służących redukcji emisji gazów cieplarnianych Komisja będzie musiała również polegać na usuwaniu dwutlenku węgla w celu neutralizacji nieuniknionych emisji i osiągnięcia zerowej emisji gazów cieplarnianych netto do 2030 r.

Ramy certyfikacji opisane w niniejszym wniosku mają stanowić rozwinięcie następujących obowiązujących już przepisów w zakresie zmiany klimatu:

- W dyrektywie w sprawie geologicznego składowania CO_2, tzw. dyrektywie w sprawie CCS[11], ustanowiono ogólne ramy prawne bezpiecznego dla środowiska geologicznego składowania CO_2. Działalność w zakresie składowania CO_2 pochodzącego z instalacji ETS w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy w sprawie CCS została wyraźnie uwzględniona w dyrektywie EU ETS, a uprawnienia w ramach EU ETS należy umorzyć w przypadku ucieczki emisji CO_2. Proponowane ramy certyfikacji przyczynią się do zapewnienia, aby ilość usuwanego dwutlenku węgla w przypadku działalności przemysłowej, takiej jak produkcja bioenergii z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla (BECCS)[12] oraz wychwytywanie dwutlenku węgla bezpośrednio z powietrza i jego składowanie (DACCS), była określana zgodnie z zasadami wskazanymi w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2018/2066[13] w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych w ramach ETS oraz szczegółowymi metodami unijnymi opracowanymi przez Komisję[14] na potrzeby ilościowego określania emisji gazów cieplarnianych, których uniknięto dzięki projektom BECCS i DACCS realizowanym w ramach funduszu innowacyjnego[15].
- W odniesieniu do rolnictwa węglowego oraz produktów akumulujących węgiel w rozporządzeniu LULUCF[16] przedstawiono plan działania dotyczący prawidłowego

---

9 Konferencja w sprawie przyszłości Europy – sprawozdanie z wyników końcowych, maj 2022 r.

10 C(2022) 2230 final.

11 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114).

12 Przy rozpowszechnianiu BECCS w ramach gwarancji należy uwzględnić ograniczenia i dostępność zrównoważonej biomasy, aby uniknąć nadmiernego popytu na biomasę do celów energetycznych, co miałoby negatywny wpływ na pochłaniacze dwutlenku węgla i zasoby węgla, różnorodność biologiczną, jakość powietrza i biogospodarkę.

13 Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 (Dz.U. L 334 z 31.12.2018, s. 1).

14 Zaproszenia do składania wniosków załącznik C: Metody obliczania unikania emisji gazów cieplarnianych.

15 https://climate.ec.europa.eu/eu-action/funding-climate-action/innovation-fund_en

16 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-

monitorowania i sprawozdawczości w zakresie usuwania dwutlenku węgla zgodnie z wytycznymi IPCC oraz w synergii z polityką na rzecz bioróżnorodności, eliminacji zanieczyszczeń, energii odnawialnej i przystosowania się do zmiany klimatu. Przepisy określone w rozporządzeniu LULUCF sprzyjają monitorowaniu użytkowania gruntów z dokładnym geograficznym wskazaniem lokalizacji, po niskich kosztach i w odpowiednim terminie, na przykład za pomocą cyfrowych baz danych, systemów informacji geograficznej (GIS) i teledetekcji, w tym satelitów Sentinel i usług programu Copernicus (np. usługi monitorowania obszarów lądowych i usługi w zakresie zmiany klimatu) lub za pośrednictwem usług dostępnych na rynku.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Unijne ramy certyfikacji usuwania dwutlenku węgla będą bazować na następujących obszarach polityki Unii albo odegrają ważną w rolę w ramach ich realizacji:

- W proponowanym akcie prawnym w sprawie odbudowy zasobów przyrodniczych[17] określono cel, zgodnie z którym do 2030 r. środki odbudowy powinny objąć co najmniej 20 % obszarów lądowych i morskich Unii, a do 2050 r. – wszystkie ekosystemy wymagające odbudowy. Istnieje wiele synergii między działaniami związanymi z usuwaniem dwutlenku węgla, w szczególności rolnictwem węglowym, a środkami odbudowy zasobów przyrodniczych. Proponowane ramy certyfikacji usuwania dwutlenku węgla przyczynią się do osiągnięcia celów w zakresie odbudowy i wypełnienia obowiązków określonych w akcie prawnym w sprawie odbudowy zasobów przyrodniczych. Na przykład działania rolnictwa węglowego, które zwiększają składowanie dwutlenku węgla, mogą pomóc w wywiązaniu się z obowiązku zapewnienia krajowej tendencji zwyżkowej pod względem zasobów węgla organicznego w ekosystemach leśnych i w glebach mineralnych gruntów uprawnych w ekosystemach rolniczych. Mogą również pomóc w wywiązaniu się z obowiązku wprowadzenia środków odbudowy gleb organicznych użytkowanych rolniczo, które są osuszonymi torfowiskami. Proponowany akt prawny w sprawie odbudowy zasobów przyrodniczych i niniejszy wniosek będą zatem wzajemnie się wzmacniać i przyczynią się do realizacji polityki zarówno w zakresie klimatu, jak i w zakresie różnorodności biologicznej.
- We wspólnej polityce rolnej (WPR) przewidziano wsparcie dla rolników, którzy zobowiązują się do stosowania określonych praktyk lub dokonywania inwestycji w zakresie środowiska i klimatu. W ramach tej polityki określono również pewne warunki dotyczące środowiska i klimatu (normy dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska (GAEC)), których muszą przestrzegać rolnicy otrzymujący wsparcie dochodów z WPR. Warunki te wykraczają poza wymogi prawne. Niektóre z nich są istotne w kontekście sekwestracji i zatrzymania węgla w glebie, np. na obszarach trawiastych i torfowiskach. Ponadto realizacja WPR może pomóc w upowszechnieniu certyfikacji dzięki uwzględnianiu inwestycji początkowych i propagowaniu odpowiednich praktyk wśród gospodarstw. Unijne ramy certyfikacji usuwania dwutlenku węgla przyczynią się do lepszego określania ilości gazów cieplarnianych usuwanych w ramach wspieranych praktyk oraz wykazów gazów cieplarnianych w krajowym sektorze gruntów. Dzięki rozwojowi dobrowolnych

---

energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

[17] COM(2022) 304 final.

rynków ramy te mogą przyczynić się do zapewnienia długoterminowej ochrony zasobów węgla i działań na gruntach nieobjętych WPR. Na podstawie niniejszego wniosku publiczne systemy certyfikacji – opracowane przez państwa członkowskie – można by zgłaszać do celów ich uznania na forum UE z myślą o wdrożeniu unijnych ram certyfikacji usuwania dwutlenku węgla, w tym metod certyfikacji określonych w niniejszym wniosku. Niniejszy wniosek umożliwi ponadto ujawnianie redukcji emisji innych niż emisje CO_2 jako dodatkowe korzyści wynikające z usuwania dwutlenku węgla.

- Dyrektywa w sprawie odnawialnych źródeł energii[18] zawiera zestaw kryteriów zrównoważonego rozwoju dla bioenergii wdrażanych przez właściwe organy krajowe albo w ramach prywatnych systemów certyfikacji uznanych przez Komisję. W ramach tych systemów można by również poświadczać zgodność działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla z kryteriami jakościowymi dotyczącymi usuwania dwutlenku węgla przedstawionymi w niniejszym wniosku.
- W strategii leśnej UE[19] określono również ramy polityki mające na celu zapewnienie rosnących, zdrowych, zróżnicowanych i odpornych lasów w UE, które w znacznym stopniu przyczyniają się do realizacji ambitnych celów w zakresie bioróżnorodności, zwiększają usuwanie gazów cieplarnianych za pomocą pochłaniaczy naturalnych, gwarantują bezpieczne źródła utrzymania na obszarach wiejskich i poza nimi oraz wspierają zrównoważoną biogospodarkę leśną, która opiera się na najbardziej zrównoważonych praktykach gospodarki leśnej.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę niniejszego wniosku stanowi art. 192 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zgodnie z którym Unia decyduje o działaniu służącym osiągnięciu celów unijnej polityki w dziedzinie środowiska. Cele polityki Unii w dziedzinie środowiska określone w art. 191 ust. 1 TFUE obejmują między innymi zachowanie, ochronę i poprawę jakości środowiska, ostrożne i racjonalne wykorzystywanie zasobów naturalnych i promowanie na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów w dziedzinie środowiska, w szczególności zwalczania zmian klimatu.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Zmiana klimatu to problem transgraniczny. Jej skutki mają charakter globalny i są odczuwalne niezależnie od lokalizacji źródeł emisji gazów cieplarnianych. Wyzwań z nią związanych nie można zatem rozwiązać wyłącznie poprzez działania krajowe lub lokalne, ponieważ jest mało prawdopodobne, by indywidualne działania doprowadziły do optymalnych rezultatów. Koordynacja na szczeblu europejskim sprzyja działaniom w dziedzinie klimatu oraz może skutecznie uzupełniać i wzmacniać działania na szczeblu krajowym i lokalnym. Działanie UE jest uzasadnione względami pomocniczości, zgodnie z art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Ramy europejskie będą bardziej odpowiednie niż inicjatywy krajowe, by sprostać trudnościom w ocenie jakości usuwania dwutlenku węgla. Takie ramy stworzyłyby równe warunki działania na rynku wewnętrznym na potrzeby certyfikacji usuwania dwutlenku

[18] Dyrektywa 2018/2001/UE.
[19] COM(2021) 572 final.

węgla, zwiększając tym samym porównywalność i zaufanie. Różnorodność inicjatyw krajowych w tej dziedzinie doprowadziłaby jedynie do nasilenia problemu, zamiast przyczynić się do jego rozwiązania.

- **Proporcjonalność**

Niniejszy wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności, ponieważ nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów związanych z ustanowieniem unijnych ram certyfikacji wysokiej jakości usuwania dwutlenku węgla. Przewidziano w nim kryteria jakościowe dotyczące usuwania dwutlenku węgla, niezbędne przepisy i procedury w zakresie certyfikacji i weryfikacji usuwania dwutlenku węgla oraz ramy dotyczące uznawania prywatnych i publicznych systemów certyfikacji.

- **Wybór instrumentu**

Cele niniejszego wniosku można najlepiej osiągnąć za pomocą rozporządzenia. Rozporządzenie zapewni bezpośrednie i jednakowe stosowanie przepisów w Unii w tym samym czasie. Określono wymogi wobec podmiotów prowadzących dobrowolne systemy certyfikacji, wobec państw członkowskich w kontekście uznawania publicznych systemów certyfikacji oraz wobec Komisji w zakresie sprawozdawczości i przeglądu.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Nie dotyczy

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa zorganizowano szereg konsultacji:

- konferencję internetową na temat zrównoważonego obiegu węgla, która odbyła się 31 stycznia 2022 r.;
- zaproszenie do zgłaszania uwag w okresie od 7 lutego do 2 maja 2022 r. – otrzymano 231 odpowiedzi;
- otwarte konsultacje publiczne prowadzone w okresie od 7 lutego do 2 maja 2022 r. – otrzymano 396 odpowiedzi.

Zasadniczo w wyniku przeprowadzonych działań w zakresie konsultacji publicznych ustalono, że inicjatywa regulacyjna obejmujące utworzenie ram certyfikacji usuwania dwutlenku węgla cieszy się ogólnym poparciem. Większość zainteresowanych stron opowiedziała się za tym, aby inicjatywa ta obejmowała szeroki wachlarz wariantów w zakresie usuwania dwutlenku węgla oraz aspekty, takie jak: zapewnienie precyzyjnych, dokładnych i aktualnych pomiarów usuwania dwutlenku węgla; zapewnienie, by wysiłki podejmowane na rzecz redukcji emisji gazów cieplarnianych nie zostały osłabione przez skupienie się na usuwaniu dwutlenku węgla; zapewnienie wystarczających gwarancji w zakresie okresu składowania dwutlenku węgla i zapobiegania reemisjom.

Zdaniem zainteresowanych stron główne kryteria istotne w kontekście usuwania dwutlenku węgla obejmują solidność monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji, możliwość wdrożenia na szeroką skalę, gotowość techniczną i wykonalność ekonomiczną oraz potencjał w zakresie dodatkowych korzyści dla środowiska. Większość respondentów zgodziła się ze

stwierdzeniem, że stworzenie solidnego i wiarygodnego systemu certyfikacji usuwania dwutlenku węgla jest pierwszym ważnym korkiem w dążeniu do osiągnięcia wkładu netto z usuwania dwutlenku węgla, zgodnie z celem neutralności klimatycznej UE.

Respondenci wskazali, że certyfikacja usuwania dwutlenku węgla powinna mieć następujące kluczowe cele: zapewnienie porównywalności i konkurencji między różnymi działaniami związanymi z usuwaniem dwutlenku węgla; zwiększenie przejrzystość i zapewnienie równych szans na dobrowolnych rynkach uprawnień do emisji dwutlenku węgla; oraz zapewnienie skuteczniejszych zachęt publicznych z unijnych i krajowych programów finansowania dla naturalnych i przemysłowych metod usuwania dwutlenku węgla.

Zdaniem większości respondentów UE powinna odpowiadać za ustanowienie kompleksowych wymogów jakościowych dotyczących usuwania dwutlenku węgla, zapewniających prawidłowe określanie ilości usuwanego dwutlenku węgla, dodatkowość, składowanie długoterminowe i zrównoważenie środowiskowe. Streszczenie ustaleń z konsultacji z zainteresowanymi stronami przedstawiono w załączniku 2 do oceny skutków towarzyszącej niniejszemu rozporządzeniu.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Zewnętrznemu konsorcjum ekspertów powierzono zadanie przeprowadzenia badania dotyczącego pomocy technicznej z myślą o wykorzystaniu jego wyników przy przygotowywaniu proponowanego rozporządzenia w sprawie usuwania dwutlenku węgla i powiązanej z nim oceny skutków. W ramach tego badania przeprowadzono przegląd funkcjonujących mechanizmów i systemów w zakresie certyfikacji usuwania dwutlenku węgla oraz ogólną ocenę poszczególnych działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, w tym usuwania trwałego, produktów akumulujących węgiel i rolnictwa węglowego. Przedmiotowe zewnętrzne konsorcjum zorganizowało w imieniu Komisji szereg wydarzeń informacyjnych, w tym Konferencję na temat zrównoważonego obiegu węgla, oraz pomogło w ocenie odpowiedzi udzielonych w toku konsultacji z zainteresowanymi stronami. Wyniki przeprowadzonego badania dotyczącego pomocy technicznej wykorzystano w ramach danych, na podstawie których przeanalizowano warianty strategiczne określone w ocenie skutków.

- **Ocena skutków i opinia Rady ds. Kontroli Regulacyjnej**

W ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi przeanalizowano różne warianty strategiczne, w których przewidziano zaradzenie trzem głównym problemom wpływającym na przyszły rozwój działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla.

Pierwszym problemem są trudności w ocenie i porównywaniu jakości usuwania dwutlenku węgla, co powoduje znaczne koszty poszukiwania informacji dla potencjalnych podmiotów finansujących usuwanie dwutlenku węgla. Jest to typowa „niedoskonałość rynku”, która stwarza ryzyko, że wsparcie finansowe zostanie przeznaczone na działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla, co do których nie można mieć pewności, że są skutecznymi środkami łagodzącymi. Problem ten wynika z dwóch czynników:

1. Certyfikacja usuwania dwutlenku węgla jest znacznie mniej rozpowszechniona niż certyfikacja redukcji emisji i wiąże się z szeregiem wyzwań metodologicznych. W różnych systemach certyfikacji proponuje się różne metody określania ilościowego całkowitego i dodatkowego usuwania dwutlenku węgla, zachęcania do długoterminowego składowania dwutlenku węgla oraz uwzględniania szerszych aspektów dotyczących zrównoważonego rozwoju takich jak wpływ działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla na środowisko (np. utrata różnorodności biologicznej, zanieczyszczenie itp.).

2. Działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla (tj. usuwanie trwałe, produkty akumulujące węgiel i rolnictwo węglowe) są bardzo niejednorodne pod względem dojrzałości, opłacalności i powiązanych kosztów monitorowania i niosą ze sobą różne wyzwania w zakresie certyfikacji.

W celu rozwiązania tego problemu przedmiotowa inicjatywa zmierza do zagwarantowania jakości wszystkich działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla certyfikowanych w UE za pomocą metod certyfikacji dostosowanych do szczególnych uwarunkowań poszczególnych działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla.

W ramach przedmiotowej inicjatywy proponuje się zatem unijne ramy certyfikacji usuwania dwutlenku węgla opierające się na czterech kryteriach jakościowych (zwanych dalej „kryteriami QU.A.L.ITY") wskazujących, w jaki sposób należy zapewnić określanie ilościowe, dodatkowość i poziomy bazowe, składowanie długoterminowe i zrównoważony charakter. W ocenie skutków wskazano szereg najlepszych praktyk w odniesieniu do każdego z tych kryteriów QU.A.L.ITY, a jednocześnie uznano, że podejście w zakresie certyfikacji służące spełnieniu poszczególnych kryteriów będzie różne w przypadku poszczególnych działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla.

W drugim kroku trzeba będzie opracować szczegółowe metody certyfikacji w celu wdrożenia kryteriów QU.A.L.ITY w odniesieniu do poszczególnych działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla. Na tym etapie przepisy szczegółowe zostaną dostosowane do charakterystycznych cech poszczególnych rodzajów działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla: przykładowo zgodnie z przepisami uznawane będą silne gwarancje trwałości oferowane w ramach rozwiązań umożliwiających składowanie dwutlenku węgla w formacjach geologicznych, a jednocześnie umocnione zostaną dodatkowe korzyści wynikające z działań związanych z rolnictwem węglowym. W tym względzie w ocenie skutków porównano dwa warianty dotyczące kryteriów jakościowych:

- wariant Q1: w ramach systemów certyfikacji opracowuje się metody zgodne z unijnymi kryteriami QU.A.L.ITY i przedkłada się je do zatwierdzenia właściwemu organowi publicznemu;
- wariant Q2: Komisja opracowuje metody w ścisłej konsultacji z grupą ekspertów.

Z analizy wynika, że wariant Q2 ma największy potencjał zagwarantowania jakości usuwania dwutlenku węgla i zapewnienia porównywalności w tym zakresie, a jednocześnie pozwala zminimalizować koszty administracyjne związane z opracowywaniem lub zatwierdzaniem szczegółowych metod certyfikacji.

Drugi problem polega na tym, że wiele zainteresowanych stron nie ma zaufania do świadectw usunięcia dwutlenku węgla, ponieważ certyfikaty mogą być wydawane w ramach nieprzejrzystych i niewiarygodnych procesów certyfikacji, w których certyfikuje się działania nieprzynoszące rzeczywistych korzyści dla klimatu i zrównoważonego rozwoju. W celu rozwiązania tego problemu należy zapewnić, aby systemy certyfikacji opierały się na przejrzystych i solidnych przepisach i procedurach, które pozwolą zmniejszyć ryzyko, że w procesie certyfikacji nie uda się wykryć niskiej jakości usuwania, że działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla w rzeczywistości nie będą zapewniały planowanego usuwania, że to samo działanie będzie certyfikowane dwukrotnie lub że to samo świadectwo zostanie wykorzystane dwukrotnie.

Trzecim problemem jest fakt, że podmioty realizujące działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla napotykają bariery w dostępie do finansowania. Problem ten wynika z tego, że istnieje wiele różnych sposobów wykorzystania świadectw usunięcia dwutlenku węgla (np. finansowanie publiczne, uwzględnienie zrównoważonego rozwoju w sprawozdawczości

przedsiębiorstw, oznakowanie ekologiczne i dobrowolne rynki uprawnień do emisji dwutlenku węgla itp.). Ta różnorodność generuje koszty transakcyjne dla tych, którzy zamierzają poddać certyfikacji swoje działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla, takie jak koszty poszukiwania informacji (czas i wysiłek poświęcony na zrozumienie jakości procedur certyfikacyjnych danego systemu) i koszty zmiany (koszt poniesiony w związku z poszukiwaniem innych uzupełniających lub alternatywnych rodzajów finansowania, co prawdopodobnie będzie wymagało zmiany dotychczasowych działań i dostarczenia innego zestawu dowodów i informacji).

Aby rozwiązać drugi i trzeci problem, należy zapewnić przejrzystość i budować zaufanie w ramach zagwarantowania zgodności systemów certyfikacji ze zharmonizowanymi wymogami certyfikacji:

1. zarządzanie systemem: systemy certyfikacji powinny opierać się na rzetelnych i przejrzystych procedurach (dotyczących np. wewnętrznego zarządzania i monitorowania, zarządzania skargami i odwołaniami, konsultacji z zainteresowanymi stronami, przejrzystości i publikowania informacji itp.);
2. niezależna weryfikacja: zgodność usuwania dwutlenku węgla z kryteriami QU.A.L.ITY powinna być zweryfikowana przez kontrolerów zewnętrznych oraz
3. ujawnianie wszystkich informacji: należy podawać do wiadomości publicznej wszystkie informacje na temat certyfikowanego usuwania dwutlenku węgla i zapewnić ich identyfikowalność w rejestrach publicznych.

Zgodnie z tymi kryteriami przejrzystości ustanowiono proces uznawania systemów certyfikacji, w którym tylko uznane systemy certyfikacji mogą być wykorzystywane przez podmioty (tj. podmioty odpowiedzialne za działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla) w celu wykazania zgodności z kryteriami QU.A.L.ITY i odpowiednimi metodami certyfikacji.

W tym kontekście w ocenie skutków porównano dwa warianty zarządzania pod kątem tego, kto odpowiada za uznawanie systemów certyfikacji: państwo członkowskie (wariant G1) lub Komisja (wariant G2). W analizie tej stwierdzono, że wariant G2 jest najlepszy do tego, by zagwarantować solidny i zharmonizowany proces certyfikacji oraz by propagować wewnętrzny rynek certyfikacji usuwania dwutlenku węgla, przy jednoczesnej minimalizacji kosztów administracyjnych dla organów publicznych.

Podsumowując, preferowanym wariantem strategicznym jest ten, w którym to Komisja: (i) opracowuje metody certyfikacji, w porozumieniu z ekspertami i zainteresowanymi stronami oraz (ii) harmonizuje wdrażanie ram certyfikacji i kryteriów QU.A.L.ITY za pośrednictwem uznanych systemów certyfikacji.

W ocenie skutków Komisja ustaliła również, że wniosek ten jest zgodny z celami określonymi w Europejskim prawie o klimacie, jak określono w art. 6 ust. 4 rozporządzenia w sprawie europejskiego prawa o klimacie. Komisja ustaliła, że stosowanie metod opartych na rolnictwo węglowym może przyczynić się do osiągnięcia odrębnego celu na rok 2030 r. zaproponowanego w odniesieniu do sektora LULUCF w ramach pakietu legislacyjnego „Gotowi na 55” (-310 Mt ekwiwalentu CO_2), przy czym wartość ta przekracza ilość usuwanego dwutlenku węgla w sektorze LULUCF potrzebną do osiągnięcia celu dotyczącego całej gospodarki na poziomie -55 %, określonego w Europejskim prawie o klimacie (zakładającego pochłanianie na poziomie -225 Mt ekwiwalentu CO_2). Europejskie prawo o klimacie zawiera również cel, zgodnie z którym Unia ma osiągnąć neutralność klimatyczną do 2050 r., a następnie osiągać ujemne emisje, ale aby zrealizować ten cel, Unia musi zwiększyć rozpowszechnienie działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla. W ocenie

skutków przeanalizowano warianty strategiczne ukierunkowane na wyeliminowanie barier ograniczających powszechne stosowanie skutecznych działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, co jednocześnie nie powinno zniechęcać do podejmowania działań na rzecz redukcji emisji gazów cieplarnianych.

Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wyraziła pozytywną opinię na temat oceny skutków i przedstawiła wykaz zaleceń dotyczących tego, w jaki sposób można poprawić sprawozdanie z tej oceny, aby lepiej wykazać, że największą przeszkodą w rozwoju działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla jest brak wiarygodnych ram certyfikacji, a także lepiej i w sposób bardziej przejrzysty przedstawić wszystkie wybory polityczne w kontekście metody i zarządzania.

W rezultacie w ostatecznej wersji sprawozdania z oceny skutków zawarto następujące aspekty:

- we wprowadzeniu doprecyzowano kontekst inicjatywy (tj. rolę usuwania dwutlenku węgla w osiąganiu celu polegającego na osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r. oraz w obecnym politycznym scenariuszu bazowym) i jej dobrowolny charakter;
- w definicji problemu dodano nowe odniesienia, aby potwierdzić występowanie i skalę zidentyfikowanych problemów (w szczególności braku zaufania) oraz podkreślić znaczenie ram harmonizujących na poziomie międzynarodowym w opiniach wyrażonych przez zainteresowane strony;
- w sekcji dotyczącej celów wyjaśniono, że krótki wykaz czterech kryteriów QU.A.L.ITY jest spójny z ogólnym konsensusem dotyczącym tego, co stanowi wysokiej jakości certyfikację zgodnie z większością istniejących metod certyfikacji, a prezentacja kryteriów w sekcji opisującej warianty strategiczne zawiera teraz więcej argumentów z odpowiednich załączników;
- aby uwzględnić dobrowolny charakter ram, doprecyzowano szereg elementów (np. cel dotyczący zapewnienia „równych warunków działania” przeformułowano jako „harmonizacja”);
- w sekcji dotyczącej odrzuconych wariantów strategicznych lepiej wyjaśniono, dlaczego odrzucono wariant zakładający obowiązkowe stosowanie ram certyfikacji;
- w sekcji dotyczącej oceny skutków wskazano, że dobrowolny charakter niesie ze sobą ryzyko, które może zagrozić powodzeniu inicjatyw, oraz określono środki mające złagodzić to ryzyko;
- w ocenie wariantów strategicznych lepiej zidentyfikowano bariery utrudniające zwiększenie skali działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla oraz wyjaśniono, w jaki sposób ramy certyfikacji pozwolą wyeliminować te bariery; w sekcji tej doprecyzowano także niepewność związaną z jakościowym określaniem oczekiwanych korzyści i kosztów;
- sekcję dotyczącą zasady „jedno więcej – jedno mniej” przeniesiono z załącznika do tekstu głównego;
- sekcja dotycząca monitorowania i oceny inicjatywy zawiera bardziej szczegółowo opisane cele operacyjne.
- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Nie dotyczy

- **Prawa podstawowe**

Nie dotyczy

4. WPŁYW NA BUDŻET

Największy wpływ na budżet Unii ma przygotowanie aktów o charakterze nieustawodawczym i działalność grupy ekspertów ds. usuwania dwutlenku węgla.

We wniosku przewidziano szereg aktów delegowanych i wykonawczych, które mają być przygotowywane równolegle po wejściu w życie proponowanego rozporządzenia. Co najważniejsze, konieczne będzie przyjęcie aktów delegowanych określających metody certyfikacji różnych działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla (np. usuwania trwałego, rolnictwa węglowego i produktów akumulujących węgiel).

W przygotowaniu tych wysoce technicznych aktów o charakterze nieustawodawczym Komisję wspierać będzie grupa ekspertów ds. usuwania dwutlenku węgla. Grupa będzie liczyła około 70 członków i może być podzielona na szereg podgrup, w tym złożonych z osób o dodatkowej wiedzy fachowej. Będzie ona prowadzona przez Komisję z pomocą wykonawcy zewnętrznego.

Ponadto wpływ na budżet Komisji wiąże się z procesem uznawania publicznych lub prywatnych systemów certyfikacji, które byłyby odpowiedzialne za wdrożenie ram certyfikacji w co najmniej jednym państwie członkowskim. Przewiduje się również wpływ na budżet w przypadku tych państw członkowskich, które zamierzają ustanowić i prowadzić krajowy system certyfikacji, w tym sprawować nadzór nad niezależnymi jednostkami certyfikującymi oraz ustanowienie i prowadzenie krajowego rejestru.

Szczegółowy wpływ na budżet oraz wymagane w związku z niniejszym wnioskiem zasoby ludzkie i administracyjne przedstawiono w ocenie skutków finansowych regulacji.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa opublikowanymi w listopadzie 2021 r., a w szczególności narzędziem nr 38, Komisja opracuje strategię wdrażania po przyjęciu wniosku ustawodawczego przez współprawodawców. Zostaną w niej przedstawione poszczególne narzędzia wykorzystywane do propagowania przestrzegania prawa oraz uwzględnione kwestie związane z wdrożeniem cyfrowym.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Przepisy i struktura proponowanego rozporządzenia odpowiadają celowi inicjatywy, jakim jest utworzenie przejrzystych i wiarygodnych ram certyfikacji usuwania dwutlenku węgla charakteryzujących się wysoką integralnością klimatyczną i środowiskową, w celu wspierania osób fizycznych i prawnych, które są skłonne poczynić dodatkowe starania wykraczające poza możliwie jak największą redukcję ich emisji gazów cieplarnianych i doprowadzić swoją działalność do poziomu zrównoważonego rozwoju, w kontekście bardziej ambitnych celów klimatycznych określonych w Europejskim Zielonym Ładzie oraz celu polegającego na osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r. określonego w Europejskim prawie o klimacie.

Najważniejsze przepisy proponowanego rozporządzenia są następujące:

W art. 1 określono cel i zakres stosowania rozporządzenia. Wniosek ma na celu ułatwienie wdrożenia działań w zakresie wysokiej jakości usuwania dwutlenku węgla za pomocą

dobrowolnych unijnych ram certyfikacji. W artykule tym określono także ogólną strukturę wniosku, który opiera się na trzech filarach: pierwszy to określenie czterech kryteriów jakościowych, których łączne spełnienie zapewnia kwalifikowalność usuwania dwutlenku węgla do certyfikacji. Drugi filar to ustalenie kluczowych elementów procesu weryfikacji i certyfikacji. Trzeci filar to przepisy dotyczące funkcjonowania systemów certyfikacji odpowiedzialnych za wdrożenie unijnych ram certyfikacji.

W art. 2 przedstawiono najważniejsze terminy, których znajomość jest niezbędna do doprecyzowania przepisów proponowanego rozporządzenia, w szczególności definicje usuwania dwutlenku węgla i działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla.

W art. 3 określono dwa warunki kwalifikowalności usuwania dwutlenku węgla zgodnie z unijnymi ramami certyfikacji: po pierwsze, takie usuwanie musi wynikać z działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla spełniających kryteria jakościowe; po drugie, musi ono być zweryfikowane przez niezależną jednostkę certyfikującą.

W art. 4–8 określono pierwszy filar proponowanego rozporządzenia. W art. 4 ustanowiono zasady ilościowego określania korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto w porównaniu z poziomem bazowym, natomiast w art. 5, 6 i 7 określono kryteria jakościowe dotyczące dodatkowości, składowania długoterminowego i zrównoważonego charakteru działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla. W art. 8 przewidziano uprawnienia Komisji do przyjmowania aktów delegowanych, w których ustanowione będą dostosowane metody certyfikacji w celu oceny zgodności z kryteriami jakościowymi. W załączniku I wymieniono elementy, które te metody certyfikacji powinny obejmować.

W art. 9 i 10 określono drugi filar proponowanego rozporządzenia dotyczący certyfikacji zgodności.

W art. 9 przedstawiono definicje kluczowych elementów procesu certyfikacji, który obejmuje dwa etapy. Na etapie początkowym podmiot przedkłada jednostce certyfikującej wyczerpujące informacje dotyczące danego działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla i oczekiwanego spełnienia przez niego kryteriów jakościowych. Jednostka certyfikująca przeprowadza kontrolę w celu weryfikacji oświadczeń podmiotu, sporządza sprawozdanie z audytu certyfikacyjnego oraz – w przypadku spełnienia kryteriów jakościowych – wydaje świadectwo.

Na drugim etapie jednostka certyfikująca przeprowadza kontrolę na potrzeby ponownej certyfikacji w celu zweryfikowania, czy działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla zostało wdrożone prawidłowo i w pełnej zgodności z kryteriami jakościowymi, oraz sporządza sprawozdanie z audytu recertyfikacyjnego i wydaje zaktualizowane świadectwo, na podstawie którego system certyfikacji wydaje i rejestruje certyfikowane jednostki usuwania dwutlenku węgla. Załącznik II zawiera wykaz minimalnych informacji, które należy umieścić w świadectwie.

W art. 10 określono minimalne warunki, jakie muszą spełnić jednostki certyfikujące, aby zapewnić ich kompetencje do przeprowadzania audytów certyfikacyjnych oraz ich niezależność i bezstronność. Nałożono w nim również na państwa członkowskie obowiązek nadzorowania działalności jednostek certyfikujących.

W art. 11–14 określono trzeci filar dotyczący systemów certyfikacji. W art. 11 zobowiązano podmioty gospodarcze do stosowania systemów certyfikacji uznanych przez Komisję w celu wykazania zgodności z kryteriami jakościowymi. Określono w nim również szereg wymogów dotyczących funkcjonowania systemów certyfikacji, w tym środki zapewniające dobre zarządzanie, przejrzystość i rozliczalność.

W art. 12 nałożono na systemy certyfikacji obowiązek utworzenia i prowadzenia publicznych rejestrów dowodów potwierdzających działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla i jednostki usuwania dwutlenku węgla. W celu zapobiegania oszustwom i unikania podwójnego liczenia niezwykle ważne jest, aby rejestry opierały się na systemach automatycznych i były interoperacyjne.

W art. 13 określono podstawę prawną uznawania systemów certyfikacji w drodze decyzji Komisji, a w art. 14 przedstawiono wymogi w zakresie sprawozdawczości dotyczące systemów certyfikacji.

W art. 18 przewidziano przegląd rozporządzenia: po raz pierwszy ma się on odbyć trzy lata po wejściu w życie rozporządzenia i nie później niż do końca 2028 r., a następnie w regularnych odstępach czasu po każdym przeprowadzonym przeglądzie, jak określono w porozumieniu paryskim.

2022/0394 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające unijne ramy certyfikacji usuwania dwutlenku węgla

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[20],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[21],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W porozumieniu paryskim przyjętym na podstawie Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu[22] („porozumienie paryskie”) społeczność międzynarodowa zgodziła się utrzymać wzrost średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz kontynuować starania na rzecz ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej.Unia i jej państwa członkowskie są stronami porozumienia paryskiego i są mocno zaangażowane w jego realizację przez redukcję emisji gazów cieplarnianych i zwiększenie usuwania dwutlenku węgla.

(2) Jak wynika z najnowszego sprawozdania[23] Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC), jeśli w nadchodzących dziesięcioleciach nie dojdzie do szybkiej i zdecydowanej redukcji emisji gazów cieplarnianych w skali globalnej, ograniczenie globalnego ocieplenia do 1,5 °C stanie się coraz mniej prawdopodobne. W sprawozdaniu IPCC stwierdzono również wyraźnie, że „aby osiągnąć zerową emisję dwutlenku węgla (CO_2) lub gazów cieplarnianych netto, nieuniknione jest wdrożenie działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla w celu zrównoważenia trudnych do zredukowania emisji resztkowych”. Będzie to wymagało wdrożenia na szeroką skalę zrównoważonych działań w zakresie wychwytywania CO_2 z atmosfery i trwałego składowania go w zbiornikach geologicznych, ekosystemach lądowych

---

20 Dz.U. C […] z […], s. […].

21 Dz.U. C […] z […], s. […].

22 Porozumienie paryskie zostało zatwierdzone decyzją Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1).

23 IPCC, trzecia grupa robocza (2022), „Podsumowanie techniczne” [w:] *Climate Change 2022: Mitigation of Climate Change. Sixth Assessment Report* [*Zmiana klimatu 2022: łagodzenie zmiany klimatu. Szóste sprawozdanie oceniające*] (link).

i morskich lub produktach. Przy obecnej polityce Unia nie jest na dobrej drodze do osiągnięcia wymaganego poziomu usuwania dwutlenku węgla: usuwanie dwutlenku węgla przez ekosystemy lądowe spadło w ostatnich latach, a w Unii nie prowadzi się żadnego znaczącego przemysłowego usuwania dwutlenku węgla.

(3) Celem niniejszego rozporządzenia jest opracowanie dobrowolnych unijnych ram certyfikacji usuwania dwutlenku węgla w celu wprowadzenia zachęt do powszechniejszego usuwania dwutlenku węgla, przy pełnym poszanowaniu celów w zakresie różnorodności biologicznej i zerowego poziomu zanieczyszczeń. Ramy te będą narzędziem wspierającym osiągnięcie celów Unii wynikających z porozumienia paryskiego, w szczególności celu polegającego na wspólnym osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r., określonego w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119[24]. Unia zobowiązała się również do wytwarzania po 2050 r. ujemnych emisji. Ważnym instrumentem służącym zwiększeniu usuwania dwutlenku węgla przez ekosystemy lądowe jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841[25], które jest obecnie poddawane przeglądowi. Celem tego przeglądu jest wyznaczenie unijnego celu dotyczącego pochłaniania netto 310 Mt ekwiwalentu CO_2 do 2030 r. oraz przydzielenie odpowiednich celów poszczególnym państwom członkowskim.

(4) Unijne ramy certyfikacji będą wspierać rozwój działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla w Unii, które przynoszą jednoznaczne korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto, przy jednoczesnym unikaniu pseudoekologicznego marketingu. W przypadku rolnictwa węglowego takie ramy certyfikacji również powinny zachęcać do powszechniejszego stosowania działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, które przynoszą dodatkowe korzyści dla różnorodności biologicznej, co pozwoli osiągnąć cele w zakresie odbudowy zasobów przyrodniczych określone w unijnym akcie o odbudowie przyrody. Unijne ramy certyfikacji będą odgrywały główną rolę w osiągnięciu unijnych celów w zakresie łagodzenia zmiany klimatu określonych w międzynarodowych porozumieniach i w przepisach Unii.

(5) Aby wspierać podmioty pragnące dołożyć dodatkowych starań na rzecz zwiększenia usuwania dwutlenku węgla w sposób zrównoważony, w unijnych ramach certyfikacji należy uwzględniać poszczególne rodzaje działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, ich specyfikę i powiązany wpływ na środowisko. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem przedstawić jasne definicje usuwania dwutlenku węgla, działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla oraz innych elementów unijnych ram certyfikacji.

(6) W niniejszym rozporządzeniu należy określić wymogi, zgodnie z którymi usuwanie dwutlenku węgla powinno kwalifikować się do certyfikacji na podstawie unijnych ram certyfikacji. W tym celu należy w sposób dokładny i solidny określić ilościowo usuwanie dwutlenku węgla; usuwanie to powinno ponadto wynikać wyłącznie

---

[24] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

[25] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

z działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, które przynoszą korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto, są dodatkowe, mają na celu zapewnienie długoterminowego składowania dwutlenku węgla i mają neutralny wpływ na cele zrównoważonego rozwoju lub niosą dodatkowe korzyści w tym względzie. Co więcej, aby zapewnić wiarygodność i rzetelność procesu certyfikacji, usuwanie dwutlenku węgla należy poddawać niezależnym kontrolom zewnętrznym. Dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[26] ustanowiono obowiązkowe unijne przepisy dotyczące ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych, które regulują sposób traktowania emisji z działań objętych tą dyrektywą. Niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać przepisów dyrektywy 2003/87/WE, z wyjątkiem tych dotyczących certyfikacji usuwania emisji ze zrównoważonej biomasy o współczynniku zero zgodnie z załącznikiem IV do tej dyrektywy.

(7) Działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla powinno przynosić korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto, które świadczą o wywieraniu pozytywnego wpływu na klimat. Korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto należy obliczać w dwóch etapach. W pierwszej kolejności podmioty powinny określić ilościowo dodatkowe usuwanie dwutlenku węgla, do którego przyczyniło się dane działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla w porównaniu z poziomem bazowym. Preferowanym sposobem powinno być przyjęcie standaryzowanego poziomu bazowego odzwierciedlającego standardowe wyniki porównywalnych działań w podobnych warunkach społecznych, gospodarczych, środowiskowych i technologicznych oraz w podobnych lokalizacjach geograficznych, ponieważ zapewnia on obiektywność, minimalizuje koszty przestrzegania przepisów i inne koszty administracyjne, a także pozytywnie uwzględnia wczesne działania pierwszych podmiotów, które już w przeszłości prowadziły działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla. W kontekście rolnictwa węglowego w celu obniżenia kosztów ustalania poziomów bazowych i monitorowania działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla należy propagować wykorzystanie dostępnych technologii cyfrowych, w tym elektronicznych baz danych i systemów informacji geograficznej, teledetekcji, sztucznej inteligencji i uczenia maszynowego, a także map elektronicznych. Jeżeli jednak nie jest możliwe ustalenie takiego standaryzowanego poziomu bazowego, można zastosować poziom bazowy dla danego projektu oparty na indywidualnych wynikach podmiotu. W celu odzwierciedlenia zmian społecznych, gospodarczych, środowiskowych i technologicznych oraz zachęcenia do podejmowania ambitnych działań w miarę upływu czasu zgodnie z porozumieniem paryskim, poziomy bazowe należy okresowo aktualizować.

(8) Drugi etap określania ilościowego korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto powinien polegać na odjęciu wszelkich wzrostów emisji gazów cieplarnianych związanych z wdrożeniem danego działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla. Odnośne emisje gazów cieplarnianych, które należy wziąć pod uwagę, obejmują emisje bezpośrednie, takie jak te wynikające ze stosowania większej ilości nawozów, paliwa lub energii, lub emisje pośrednie, takie jak te wynikające ze zmiany sposobu użytkowania gruntów, co w konsekwencji stwarza ryzyko dla bezpieczeństwa żywnościowego w związku z przeniesieniem produkcji rolnej. Redukcja emisji gazów

[26] Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

cieplarnianych wynikająca z wdrożenia działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla nie powinna być brana pod uwagę w celu określenia ilościowego korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto, ale należy ją traktować jako dodatkową korzyść w dążeniu do osiągnięcia celu zrównoważonego rozwoju, jakim jest łagodzenie zmiany klimatu; dzięki umieszczeniu stosownej informacji na świadectwach redukcja emisji gazów cieplarnianych (podobnie jak pozostałe dodatkowe korzyści w zakresie zrównoważonego rozwoju) może zwiększyć wartość certyfikowanego usuwania dwutlenku węgla.

(9) Działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla przynosi korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto wówczas, gdy usuwanie dwutlenku węgla na poziomie powyżej poziomu bazowego przewyższa wszelkie wzrosty emisji gazów cieplarnianych wynikające z wdrożenia danego działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla. Na przykład w przypadku działań, które zapewniają trwałe składowanie dwutlenku węgla przez zatłaczanie go pod ziemię, ilość trwale składowanego dwutlenku węgla powinna przewyższać związane z energią emisje gazów cieplarnianych z procesu przemysłowego. W przypadku rolnictwa węglowego dwutlenek węgla wychwycony w wyniku zalesiania lub zatrzymany w ziemi w wyniku ponownego nawadniania torfowisk powinien przewyższać emisje z maszyn wykorzystywanych do realizacji danego działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla lub emisje pośrednie związane ze zmianą sposobu użytkowania gruntów, które mogą być spowodowane ucieczką emisji.

(10) Usuwanie dwutlenku węgla należy określać ilościowo w odpowiedni, dokładny, kompletny, spójny i porównywalny sposób. Niepewność przy określaniu ilościowym należy odpowiednio zgłaszać i uwzględniać w celu ograniczenia ryzyka przeszacowania ilości dwutlenku węgla usuniętego z atmosfery. Usuwanie dwutlenku węgla w ramach rolnictwa węglowego należy określić ilościowo z dużą dokładnością, aby zapewnić najwyższą jakość tego działania i zminimalizować niepewność. Ponadto, aby zwiększyć synergie między unijnymi celami w zakresie klimatu i różnorodności biologicznej, należy wprowadzić wymóg ściślejszego monitorowania gruntów, co pomoże chronić i zwiększyć odporność usuwania dwutlenku węgla w oparciu o zasoby przyrody w całej Unii. Monitorowanie satelitarne i monitorowanie na miejscu oraz sprawozdawczość w zakresie emisji i usuwania powinny ściśle odzwierciedlać te podejścia, a także jak najlepiej wykorzystywać zaawansowane technologie dostępne w ramach programów unijnych, takich jak Copernicus, przy pełnym wykorzystaniu z już istniejących narzędzi, oraz zapewniać spójność z krajowymi wykazami gazów cieplarnianych.

(11) Aby unijne ramy certyfikacji stanowiły zachętę do usuwania dwutlenku węgla wykraczającego poza standardowe praktyki, działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla powinny być działaniami dodatkowymi. Działania te powinny zatem wykraczać poza wymogi prawa, co oznacza, że podmioty powinny prowadzić takie działania, które nie zostały im już narzucone przez mające zastosowanie prawo. Ponadto motywacją do podejmowania działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla powinien być efekt zachęty zapewniany przez certyfikację. Efekt taki występuje, gdy wynikająca z certyfikacji zachęta w postaci potencjalnych przychodów zmienia zachowanie podmiotów w taki sposób, że angażują się one w dodatkowe działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla, aby osiągnąć dodatkowe usuwanie dwutlenku węgla.

(12) Standaryzowany poziom bazowy powinien odzwierciedlać warunki regulacyjne i rynkowe, w których prowadzone jest działanie związane z usuwaniem dwutlenku

węgla. Jeśli dane działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla jest narzucone podmiotom przez mające zastosowanie prawo lub jeżeli nie trzeba wprowadzać żadnych zachęt do realizacji takiego działania, jego wyniki zostaną odzwierciedlone w poziomie bazowym. Z uwagi na to za dodatkowe należy uznać działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla, które zapewnia usuwanie ilości dwutlenku węgla przekraczających poziom bazowy. W ten sposób stosowanie standaryzowanego poziomu bazowego powinno uprościć wykazywanie dodatkowości przez podmioty. Tym samym powinno zmniejszyć obciążenia administracyjne związane z procesem certyfikacji, co jest szczególnie ważne w przypadku zarządców gruntów działających na małą skalę.

(13) Wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla z atmosfery i biogenicznego dwutlenku węgla za sprawą działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla wiąże się z ryzykiem uwolnienia dwutlenku węgla z powrotem do atmosfery (np. w wyniku niezamierzonego uwolnienia) z przyczyn naturalnych lub antropogenicznych. Dlatego podmioty powinny wdrożyć wszelkie stosowne środki zapobiegawcze w celu ograniczenia tego ryzyka i należycie monitorować, czy dwutlenek węgla jest nadal składowany w okresie monitorowania określonym dla danego działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla. Ważność certyfikowanego usuwania dwutlenku węgla powinna zależeć od przewidywanego czasu składowania i poziomu różnych rodzajów ryzyka niezamierzonego uwolnienia wynikającego z danego działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla. Działania, które zapewniają składowanie dwutlenku węgla w formacjach geologicznych, dają wystarczającą pewność, że dwutlenek węgla będzie składowany przez bardzo długi, nawet kilkusetletni okres, i można je uznać za zapewniające trwałe składowanie dwutlenku węgla. Rolnictwo węglowe lub składowanie dwutlenku węgla w produktach to działania bardziej narażone na ryzyko zamierzonego lub niezamierzonego uwolnienia dwutlenku węgla do atmosfery. W celu uwzględnienia tego ryzyka ważność certyfikowanego usuwania dwutlenku węgla zapewnionego dzięki rolnictwu węglowemu i składowaniu dwutlenku węgla w produktach powinna mieć określoną datę wygaśnięcia, pokrywającą się z końcem odpowiedniego okresu monitorowania. Należy założyć, że po tej dacie dwutlenek węgla zostanie uwolniony do atmosfery, chyba że dany podmiot gospodarczy udowodni w ramach nieprzerwanych działań monitorujących, że utrzymuje składowanie dwutlenku węgla.

(14) Oprócz środków wprowadzonych w celu zminimalizowania ryzyka uwolnienia dwutlenku węgla do atmosfery w okresie monitorowania należy wprowadzić właściwe mechanizmy odpowiedzialności w przypadku niezamierzonego uwolnienia. Mechanizmy takie mogłyby obejmować np. potrącanie jednostek usuwania dwutlenku węgla, wspólne bufory lub rachunki jednostek usuwania dwutlenku węgla oraz mechanizmy ubezpieczeń dotyczących finansowania z góry. Ponieważ mechanizmy odpowiedzialności w odniesieniu do geologicznego składowania i ucieczki CO_2 oraz odpowiednie środki naprawcze zostały już ustanowione dyrektywą 2003/87/WE i dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE[27], to właśnie te mechanizmy odpowiedzialności i środki naprawcze powinny mieć zastosowanie, tak aby uniknąć podwójnej regulacji.

---

[27] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114).

(15) Działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla mają duży potencjał w zakresie dostarczania rozwiązań korzystnych w punktu widzenia zrównoważonego rozwoju, nawet jeśli nie można wykluczyć kompromisów. Należy zatem ustanowić minimalne wymogi dotyczące zrównoważonego rozwoju, które zapewnią, aby działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla miały neutralny wpływ na cele zrównoważonego rozwoju lub przynosiły dodatkowe korzyści pod względem łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej, ochrony i odbudowy różnorodności biologicznej i ekosystemów, zrównoważonego wykorzystania i ochrony zasobów wodnych i morskich, przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym oraz zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli. Te wymogi dotyczące zrównoważonego rozwoju powinny, w stosownych przypadkach i z uwzględnieniem warunków lokalnych, opierać się na technicznych kryteriach kwalifikacji dotyczących zasady „nie czyń poważnych szkód" w odniesieniu do działalności leśnej i podziemnego stałego geologicznego składowania CO_2, określonych w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2021/2139[28], a także na kryteriach zrównoważonego rozwoju dla surowców do biomasy leśnej i rolniczej określonych w art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001[29]. Praktyki takie jak monokultury leśne, które mają szkodliwy wpływ na różnorodność biologiczną, nie powinny kwalifikować się do certyfikacji.

(16) Praktyki rolnicze, które usuwają CO_2 z atmosfery, przyczyniają się do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej i powinny być nagradzane poprzez wspólną politykę rolną (WPR) albo inne inicjatywy publiczne lub prywatne. W szczególności, w niniejszym rozporządzeniu należy uwzględnić praktyki rolnicze, o których mowa w komunikacie o zrównoważonym obiegu węgla[30].

(17) Podmioty lub grupy podmiotów mogą zgłaszać dodatkowe korzyści, które przyczyniają się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju w stopniu wykraczającym poza minimalne wymogi dotyczące zrównoważonego rozwoju. W tym celu ich sprawozdawczość powinna być zgodna z opracowanymi przez Komisję metodami certyfikacji dostosowanymi do poszczególnych działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla. Metody certyfikacji powinny w jak największym stopniu zachęcać do generowania dodatkowych korzyści w zakresie różnorodności biologicznej wykraczających poza minimalne wymogi dotyczące zrównoważonego rozwoju. Te dodatkowe korzyści podniosą wartość ekonomiczną certyfikowanego usuwania dwutlenku węgla i przyniosą większe dochody podmiotom. W świetle tych rozważań Komisja powinna dać pierwszeństwo opracowaniu odpowiednio dostosowanych metod certyfikacji działań związanych z rolnictwem węglowym, które przynoszą znaczne dodatkowe korzyści z punktu widzenia różnorodności biologicznej.

(18) Aby stosować kryteria jakościowe ustanowione w niniejszym rozporządzeniu w sposób znormalizowany, weryfikowalny i porównywalny, należy opracować szczegółowe metody certyfikacji dotyczące poszczególnych działań związanych

---

28 Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/2139 z dnia 4 czerwca 2021 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu lub w adaptację do zmian klimatu, a także określeniu, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych (Dz.U. L 442 z 9.12.2021, s. 1).

29 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

30 Komunikat Komisji, Zrównoważony obieg węgla, COM(2021) 800.

z usuwaniem dwutlenku węgla. Metody te powinny zapewniać rzetelną i przejrzystą certyfikację korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto wynikających z działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla przy jednoczesnym uniknięciu nakładania nieproporcjonalnego obciążenia administracyjnego na podmioty lub grupy podmiotów, w szczególności małe gospodarstwo rolne i leśne. W tym celu należy przyznać Komisji uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze aktów delegowanych ustanawiających szczegółowe metody certyfikacji dotyczące poszczególnych działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla. Należy opracować je w ścisłej konsultacji z grupą ekspertów ds. usuwania dwutlenku węgla oraz wszystkimi innymi zainteresowanymi podmiotami. Przy opracowywaniu tych metod należy opierać się na najlepszych dostępnych dowodach naukowych, czerpać z istniejących systemów i metod w zakresie certyfikacji usuwania dwutlenku węgla, zarówno publicznych, jak i prywatnych, oraz uwzględniać wszelkie właściwe normy i przepisy przyjęte na szczeblu krajowym i unijnym.

(19) Aby zapewnić wiarygodność i rzetelność procesu certyfikacji, działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla należy poddawać niezależnym kontrolom zewnętrznym. Działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla powinny przede wszystkim podlegać wstępnemu audytowi certyfikacyjnemu przed ich wdrożeniem, aby zweryfikować ich zgodność z kryteriami jakościowymi ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu, z uwzględnieniem prawidłowego określenia ilościowego przewidywanych korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto. Działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla powinny również podlegać okresowym audytom recertyfikacyjnym, aby zweryfikować zgodność osiągniętego usuwania dwutlenku węgla. W tym celu należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów wykonawczych w celu określenia struktury i szczegółów technicznych opisu działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla oraz sprawozdań z audytów certyfikacyjnych i audytów recertyfikacyjnych, a także minimalnego zakresu informacji, które należy w nich zawrzeć.

(20) Zapewnienie zarządcom gruntów możliwości pogłębiania wiedzy oraz udoskonalonych narzędzi i metod w celu umożliwienia lepszej oceny i optymalizacji usuwania dwutlenku węgla ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia racjonalnego pod względem kosztów wdrożenia działań łagodzących oraz zaangażowania tych podmiotów w rolnictwo węglowe. Dotyczy to szczególnie drobnych producentów rolnych i posiadaczy niewielkich połaci lasów w Unii, którzy często nie dysponują know-how ani wiedzą fachową niezbędną do wdrożenia działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla oraz do spełnienia wymaganych kryteriów jakościowych i zachowania zgodności z powiązanymi metodami certyfikacji. Należy zatem wymagać, by organizacje producentów umożliwiały świadczenie odpowiednich usług doradczych poprzez porady techniczne dla swoich członków. Wsparcie finansowe na rzecz usług doradczych, wymiany wiedzy, szkoleń, działań informacyjnych lub interaktywnych projektów innowacyjnych skierowanych do rolników i leśników można uzyskać w ramach wspólnej polityki rolnej i krajowej pomocy państwa.

(21) Zasadne jest, aby świadectwa usunięcia dwutlenku węgla stanowiły podstawę różnych zastosowań końcowych, takich jak opracowanie krajowych i korporacyjnych wykazów gazów cieplarnianych, w tym w odniesieniu do rozporządzenia Parlamentu

Europejskiego i Rady (UE) 2018/841[31], poparcie twierdzeń przedsiębiorstw dotyczących ekologiczności (w tym dotyczących różnorodności biologicznej) lub wymiany zweryfikowanych jednostek usuwania dwutlenku węgla na dobrowolnych rynkach kompensacji emisji. W tym celu świadectwo powinno zawierać dokładne i przejrzyste informacje na temat działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, w tym informacje dotyczące całkowitego pochłaniania oraz korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto, które spełniają kryteria jakościowe określone w niniejszym rozporządzeniu. Należy również przyznać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych w celu dalszego doprecyzowania lub zmiany treści załącznika II, w którym wskazano minimalny zakres informacji, które należy zawrzeć w świadectwach.

(22) Aby zapewnić dokładną, rzetelną i przejrzystą weryfikację, jednostki certyfikujące odpowiedzialne za przeprowadzanie certyfikacji działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla powinny mieć wymagane kompetencje i umiejętności oraz być akredytowane przez krajowe jednostki akredytujące na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008[32]. Aby uniknąć potencjalnych konfliktów interesów, jednostki certyfikujące powinny być także całkowicie niezależne od podmiotu prowadzącego działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla, które podlegają certyfikacji. Państwa członkowskie powinny ponadto przyczynić się do prawidłowej realizacji procesu certyfikacji, nadzorując działanie jednostek certyfikujących, które są akredytowane przez krajowe organy akredytujące, i informując systemy certyfikacji o istotnych ustaleniach dotyczących niezgodności.

(23) Podmioty powinny stosować systemy certyfikacji, aby wykazać zgodność z niniejszym rozporządzeniem. Systemy certyfikacji powinny zatem działać na podstawie wiarygodnych i przejrzystych zasad i procedur oraz zapewniać dokładność, wiarygodność, integralność i niezaprzeczalność pochodzenia, a także ochronę przed oszustwami związanymi z informacjami i danymi przedkładanymi przez podmioty. Powinny również zapewnić prawidłowe rozliczanie zweryfikowanych jednostek usuwania dwutlenku węgla, w szczególności poprzez unikanie podwójnego liczenia. W tym celu należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów wykonawczych, w tym odpowiednich norm dotyczących wiarygodności, przejrzystości, rozliczania oraz niezależnych kontroli, które mają być stosowane przez systemy certyfikacji, tak aby zapewnić niezbędną pewność prawa w odniesieniu do przepisów mających zastosowanie do podmiotów oraz do systemów certyfikacji. Aby zapewnić opłacalność procesu certyfikacji, wspomniane zharmonizowane zasady techniczne dotyczące certyfikacji powinny mieć również na celu zmniejszenie zbędnego obciążenia administracyjnego nakładanego na podmioty lub grupy podmiotów, w szczególności małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), w tym małe gospodarstwa rolne i leśne.

---

[31] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

[32] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

(24) Aby zapewnić wiarygodną i zharmonizowaną kontrolę certyfikacji, należy umożliwić Komisji przyjmowanie decyzji w sprawie uznania systemów certyfikacji, które spełniają wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu, w tym wymogi dotyczące kompetencji technicznych, wiarygodności, przejrzystości oraz niezależnych kontroli. Takie decyzje w sprawie uznania powinny być ograniczone w czasie. W tym celu Komisja powinna mieć uprawnienia do przyjęcia aktów wykonawczych dotyczących zakresu i procesów uznawania przez Unię systemów certyfikacji.

(25) W stosownych przypadkach nadal mają zastosowanie postanowienia Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (EKG ONZ) o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska[33] (zwanej dalej „konwencją z Aarhus") dotyczące dostępu do informacji, udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, w szczególności postanowienia dotyczące udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

(26) W ramach systemów certyfikacji należy ustanowić i prowadzić interoperacyjne rejestry publiczne, aby zapewnić przejrzystość i pełną identyfikowalność świadectw usunięcia dwutlenku węgla oraz uniknąć ryzyka oszustwa i podwójnego liczenia. Oszustwo może mieć miejsce, jeżeli dla tego samego działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla wydano więcej niż jedno świadectwo ze względu na to, że zarejestrowano to działanie w dwóch różnych systemach certyfikacji lub zarejestrowano je dwukrotnie w tym samym systemie. Oszustwo może mieć również miejsce, jeżeli wykorzystuje się wielokrotnie to samo świadectwo, aby złożyć to samo oświadczenie dotyczące działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla lub jednostki usuwania dwutlenku węgla. Rejestry powinny służyć przechowywaniu dokumentów z procesu certyfikacji usuwania dwutlenku węgla, w tym streszczeń sprawozdań z audytów certyfikacyjnych oraz audytów recertyfikacyjnych, świadectw oraz zaktualizowanych świadectw, a także upublicznianiu ich w formacie elektronicznym. W rejestrach należy również odnotowywać certyfikowane jednostki usuwania dwutlenku węgla, które spełniają unijne kryteria jakościowe. Aby zapewnić równe warunki działania na jednolitym rynku, należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjęcia przepisów wykonawczych określających normy i zasady techniczne dotyczące funkcjonowania i interoperacyjności tych rejestrów.

(27) Systemy certyfikacji odgrywają ważną rolę w dostarczaniu dowodów zgodności z kryteriami jakościowymi dotyczącymi usuwania dwutlenku węgla. Komisja powinna zatem wymagać od systemów certyfikacji, by regularnie przedkładano sprawozdania z ich działalności. Sprawozdania te powinny być podawane do wiadomości publicznej w całości lub, w stosownych przypadkach, w formacie zagregowanym, aby zwiększyć przejrzystość oraz poprawić nadzór ze strony Komisji. Ponadto tego rodzaju sprawozdawczość byłaby dla Komisji źródłem niezbędnych informacji do wykorzystania w sprawozdaniach dotyczących działania systemów certyfikacji z myślą o określeniu najlepszych praktyk i przedłożeniu, w stosownych przypadkach, wniosku dotyczącego dalszego propagowania takich najlepszych praktyk. Aby zapewnić porównywalną i spójną sprawozdawczość, należy przyznać Komisji

[33] Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 1).

uprawnienia do przyjęcia aktów wykonawczych określających szczegóły techniczne dotyczące treści i formatu sprawozdań sporządzanych przez systemy certyfikacji.

(28) Aby umożliwić podmiotom stosowanie kryteriów jakościowych określonych w niniejszym rozporządzeniu w sposób zharmonizowany i racjonalny pod względem kosztów, przy jednoczesnym uwzględnieniu specyfiki poszczególnych działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez ustanowienie szczegółowych metod certyfikacji dla poszczególnych rodzajów działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla. Komisja powinna mieć również uprawnienia do zmiany treści załącznika II, w którym wskazano minimalny zakres informacji, które należy zawrzeć w świadectwach. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa[34]. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup ekspertów Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(29) Uprawnienia wykonawcze powierzone Komisji powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011[35]. Aby Komisja mogła wykonywać uprawnienia wykonawcze określone w niniejszym rozporządzeniu, w realizacji zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia powinien wspierać ją Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony na mocy art. 44 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady[36].

(30) Komisja powinna dokonać przeglądu stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia 3 lata po jego wejściu w życie, a następnie nie później niż sześć miesięcy po przeprowadzeniu globalnego przeglądu ustalonego na mocy art. 14 porozumienia paryskiego. W tych przeglądach należy uwzględnić istotne zmiany przepisów Unii, postęp technologiczny i naukowy, rozwój sytuacji rynkowej w dziedzinie usuwania dwutlenku węgla oraz bezpieczeństwa żywnościowego, w tym dostępności i przystępności cenowej żywności, a także odwołać się do wyników globalnego przeglądu porozumienia paryskiego.

(31) Cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie wsparcie wdrażania działań związanych z wysokiej jakości usuwaniem dwutlenku węgla przy jednoczesnym ograniczeniu ryzyka stosowania pseudoekologicznego marketingu, nie mogą zatem zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez same państwa członkowskie, a ze

---

34 Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

35 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

36 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).

względu na zakres i skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii. W związku z tym Unia może wdrożyć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział 1
PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest ułatwienie wdrażania działań związanych z wysokiej jakości usuwaniem dwutlenku węgla przez podmioty lub grupy podmiotów. W tym celu w niniejszym rozporządzeniu ustanowiono dobrowolne unijne ramy regulacyjne w zakresie certyfikacji usuwania dwutlenku węgla poprzez wprowadzenie:

   a) kryteriów jakościowych dotyczących działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, które są prowadzone w Unii;

   b) przepisów dotyczących weryfikacji i certyfikacji usuwania dwutlenku węgla;

   c) przepisów dotyczących działania systemów certyfikacji i ich uznawania przez Komisję.

2. Te dobrowolne unijne ramy certyfikacji usuwania dwutlenku węgla nie mają zastosowania do emisji objętych zakresem dyrektywy 2003/87/WE, z wyjątkiem składowania emisji dwutlenku węgla pochodzących ze zrównoważonej biomasy o współczynniku zero zgodnie z załącznikiem IV do tej dyrektywy.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

   a) „usuwanie dwutlenku węgla” oznacza albo składowanie atmosferycznego lub biogenicznego dwutlenku węgla w geologicznych rezerwuarach węgla, biogenicznych rezerwuarach węgla, trwałych produktach lub materiałach oraz w środowisku morskim, albo zmniejszenie uwalniania dwutlenku węgla z biogenicznego rezerwuaru węgla do atmosfery;

   b) „działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla” oznacza praktykę lub proces (lub praktyki lub procesy) realizowane przez podmiot, prowadzące do: trwałego składowania dwutlenku węgla, zwiększenia wychwytywania dwutlenku węgla w biogenicznym rezerwuarze węgla, zmniejszenia uwalniania dwutlenku węgla z biogenicznego rezerwuaru węgla do atmosfery lub składowania atmosferycznego lub biogenicznego dwutlenku węgla w trwałych produktach lub materiałach;

   c) „biogeniczny rezerwuar węgla” oznacza biomasę nadziemną, biomasę podziemną, ściółkę, martwe drewno i węgiel organiczny w materii gleby, jak określono w części B lit. a)–e) załącznika I do rozporządzenia 2018/841;

d) „podmiot” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub kontroluje działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla, której przekazano uprawnienia do podejmowania decyzji ekonomicznych w zakresie technicznych aspektów realizacji tego działania;

e) „grupa podmiotów” oznacza podmiot prawny, który reprezentuje więcej niż jeden podmiot i ponosi odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia przez te podmioty;

f) „okres monitorowania” oznacza okres, którego długość określa się w zależności od rodzaju działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla i w którym to okresie podmiot monitoruje składowanie dwutlenku węgla;

g) „trwałe składowanie dwutlenku węgla” oznacza działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla, które, w normalnych warunkach i przy zastosowaniu odpowiednich praktyk w zakresie zarządzania, umożliwia składowanie atmosferycznego lub biogenicznego dwutlenku węgla przez kilka stuleci, w tym produkcja bioenergii z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla oraz wychwytywanie dwutlenku węgla bezpośrednio z powietrza i jego składowanie;

h) „rolnictwo węglowe” oznacza działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla w ramach gospodarowania gruntami, które skutkuje większym składowaniem dwutlenku węgla w biomasie, martwej materii organicznej i glebach dzięki zwiększonemu wychwytywaniu dwutlenku węgla lub ograniczeniu uwalniania dwutlenku węgla do atmosfery;

(i) „składowanie dwutlenku węgla w produktach” oznacza działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla, które polega na składowaniu atmosferycznego i biogenicznego dwutlenku węgla w trwałych produktach lub materiałach;

j) „jednostka certyfikująca” oznacza niezależną, akredytowaną lub uznaną jednostkę oceniającą zgodność, która zawarła porozumienie z systemem certyfikacji w celu przeprowadzania audytów certyfikacyjnych i wydawania świadectw;

k) „system certyfikacji” oznacza system zarządzany przez organizację prywatną lub publiczną, która nadzoruje certyfikację zgodności podmiotów lub grup podmiotów z przepisami niniejszego rozporządzenia;

l) „audyt certyfikacyjny” oznacza kontrolę przeprowadzoną przez jednostkę certyfikującą;

m) „audyt recertyfikacyjny” oznacza kontrolę przeprowadzoną przy odnawianiu świadectwa wydanego przez jednostkę certyfikującą;

n) „świadectwo” oznacza oświadczenie o zgodności wydane przez jednostkę certyfikującą, potwierdzające, że działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia;

o) „jednostka usuwania dwutlenku węgla” oznacza jedną tonę certyfikowanej korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto osiągniętej dzięki działaniu związanemu z usuwaniem dwutlenku węgla oraz zarejestrowanej przez system certyfikacji.

Artykuł 3

Kwalifikowalność do certyfikacji

Usuwanie dwutlenku węgla kwalifikuje się do certyfikacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, jeżeli spełnia oba z poniższych warunków:

a) osiągnięto je w wyniku działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgła, które spełnia kryteria jakościowe określone w art. 4–7;

b) poddano je niezależnej weryfikacji zgodnie z art. 9.

Rozdział 2
KRYTERIA JAKOŚCIOWE

Artykuł 4

Określanie ilościowe

1. Działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla przynosi korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto, które określa się ilościowo się przy użyciu następującego wzoru:

   Korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto = $CR_{baseline} - CR_{total} - GHG_{increase} > 0$

   gdzie:

   a) $CR_{baseline}$ oznacza usuwanie dwutlenku węgla na poziomie bazowym;

   b) CR_{total} oznacza całkowite usuwanie dwutlenku węgla na skutek działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla;

   c) $GHG_{increase}$ oznacza wzrost bezpośrednich i pośrednich emisji gazów cieplarnianych, innych niż emisje z biogenicznych rezerwuarów węgla w przypadku rolnictwa węglowego, które wynikają z prowadzenia działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla.

2. W rolnictwa węglowego $CR_{baseline}$ i CR_{total} rozumie się jako usuwanie lub emisję gazów cieplarnianych netto zgodnie z zasadami rozliczania określonymi w rozporządzeniu (UE) 2018/841.

3. Wielkości, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c) oznacza się znakiem ujemnym (–), jeżeli odnoszą się do usuwania gazów cieplarnianych netto i znakiem dodatnim (+), jeżeli odnoszą się do emisji gazów cieplarnianych netto; wyraża się je w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla.

4. Usuwanie dwutlenku węgla określa się ilościowo w odpowiedni, dokładny, kompletny, spójny, porównywalny i przejrzysty sposób.

5. Poziom bazowy odpowiada standardowej efektywności usuwania dwutlenku węgla osiągniętej w wyniku porównywalnych działań prowadzonych w podobnych okolicznościach społecznych, gospodarczych, środowiskowych i technologicznych z uwzględnieniem kontekstu geograficznego.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 5, w należycie uzasadnionych przypadkach, poziom bazowy można ustalić na podstawie efektywności danego działania pod względem usuwania dwutlenku węgla .

7. Poziom bazowy podlega okresowym aktualizacjom.

8. Przy ilościowym określaniu usuwania dwutlenku węgla uwzględnia się niepewność zgodnie z uznanymi podejściami statystycznymi.

9. Aby ułatwić ilościowe określanie usuwania dwutlenku węgla osiągniętego dzięki rolnictwu węglowemu, podmiot lub grupa podmiotów gromadzą dane dotyczące usuwania dwutlenku węgla oraz emisji gazów cieplarnianych w sposób zgodny z krajowymi wykazami gazów cieplarnianych na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/841 i części 3 załącznika V do rozporządzenia (UE) 2018/1999.

Artykuł 5

Zasada dodatkowości

1. Działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla mają charakter dodatkowy. W tym celu działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla musi spełniać oba z poniższych kryteriów:

   a) wykraczać poza podstawowe wymogi unijne i krajowe;

   b) być realizowane ze względu na efekt zachęty zapewniany przez certyfikację.

2. Jeżeli poziom bazowy ustalono na podstawie art. 4 ust. 5, uznaje się, że zachowano zgodność z zasadą dodatkowości, o której mowa w ust. 1. Jeżeli poziom bazowy ustalono na podstawie art. 4 ust. 6, zachowanie zgodności z zasadą dodatkowości, o której mowa w ust. 1 lit. a) i b), wykazuje się za pomocą szczegółowych weryfikacji.

Artykuł 6

Składowanie długoterminowe

1. Podmiot lub grupa podmiotów wykazują, że działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla ma prowadzić do długoterminowego składowania dwutlenku węgla.

2. Do celów ust. 1 podmiot lub grupa podmiotów muszą spełniać oba następujące kryteria:

   a) monitorować i ograniczać wszelkie ryzyko uwolnienia składowanego dwutlenku węgla w okresie monitorowania;

   b) podlegać właściwym mechanizmom odpowiedzialności, aby zaradzić wszelkim przypadkom uwolnienia składowanego dwutlenku węgla w okresie monitorowania.

3. Jeśli chodzi o rolnictwo węglowe oraz składowanie dwutlenku węgla w produktach, dwutlenek węgla składowany w wyniku działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla uznaje się za uwolniony do atmosfery pod koniec okresu monitorowania.

Artykuł 7

Zrównoważony rozwój

1. Działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla ma neutralny wpływ na wszystkie następujące cele zrównoważonego rozwoju lub przynosi dodatkowe korzyści dla realizacji tych celów:

a) łagodzenie zmiany klimatu wykraczające poza korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto, o których mowa w art. 4 ust. 1;

b) przystosowanie się do zmiany klimatu;

c) zrównoważone wykorzystywanie i ochrona zasobów wodnych i morskich;

d) przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym;

e) zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola;

f) ochrona i odbudowa bioróżnorodności i ekosystemów.

2. Do celów ust. 1 działanie związane z usuwaniem dwutlenku węgla musi spełniać minimalne wymogi dotyczące zrównoważonego rozwoju określone w metodach certyfikacji ustanowionych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 8.

3. Jeżeli podmiot lub grupa podmiotów zgłaszają dodatkowe korzyści, które przyczyniają się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w ust. 1, w stopniu wykraczającym poza minimalne wymogi dotyczące zrównoważonego rozwoju, o których mowa w ust. 2, te podmioty lub grupa podmiotów muszą zapewnić zgodność z metodami certyfikacji określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w art. 8. Metody certyfikacji w jak największym stopniu zachęcają do generowania dodatkowych korzyści wykraczających poza minimalne wymogi dotyczące zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza w przypadku celów, o których mowa a ust. 1 lit. f).

Artykuł 8

Metody certyfikacji

1. Podmiot lub grupa podmiotów stosuje odpowiednie metody certyfikacji, aby spełnić kryteria określone w art. 4–7.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 16 w celu ustanowienia technicznych metod certyfikacji, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do działań w zakresie trwałego składowania dwutlenku węgla, rolnictwa węglowego oraz składowania dwutlenku węgla w produktach. Metody certyfikacji obejmują co najmniej elementy określone w załączniku I.

3. Przygotowując wspomniane akty delegowane, Komisja bierze pod uwagę następujące elementy:

a) cele polegające na zapewnieniu wysokiej jakości usuwania dwutlenku węgla oraz uznawaniu znaczenia ochrony i odtwarzania ekosystemów;

b) cel polegający na zminimalizowaniu obciążeń administracyjnych nakładanych na podmioty, w szczególności na działające na małą skalę podmioty zajmujące się rolnictwem węglowym;

c) odpowiednie prawo unijne i krajowe;

d) odpowiednie metody certyfikacji oraz normy unijne i międzynarodowe.

Rozdział 3
CERTYFIKACJA

Artykuł 9

Certyfikacja zgodności

1. Aby ubiegać się o certyfikację zgodności z niniejszym rozporządzeniem, podmiot lub grupa podmiotów składa wniosek do systemu certyfikacji. Po przyjęciu wniosku podmiot lub grupa podmiotów przedkładają jednostce certyfikującej szczegółowy opis działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla, obejmujący metody certyfikacji stosowanej do oceny zgodności z art. 4–7, szacowane całkowite usuwanie dwutlenku węgla oraz przewidywane korzyści w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla netto. Grupa podmiotów określa również sposób świadczenia usług doradztwa dotyczącego działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, w szczególności w odniesieniu do działających na małą skalę podmiotów zajmujących się rolnictwem węglowym.

2. Jednostka certyfikująca przeprowadza audyt certyfikacyjny, aby zweryfikować informacje przedłożone zgodnie z ust. 1 oraz potwierdzić zgodność działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla z art. 4–7. Na podstawie przeprowadzonego audytu certyfikacyjnego jednostka certyfikująca sporządza sprawozdanie z audytu certyfikacyjnego, które zawiera streszczenie, oraz wydaje świadectwo zawierające co najmniej informacje określone w załączniku II. System certyfikacji weryfikuje sprawozdanie z audytu certyfikacyjnego oraz świadectwo, a także podaje streszczenie sprawozdania z audytu certyfikacyjnego oraz świadectwo do wiadomości publicznej w rejestrze, o którym mowa w art. 12.

3. Jednostka certyfikująca przeprowadza okresowe audyty recertyfikacyjne, aby potwierdzić zgodność działania związanego z usuwaniem dwutlenku węgla z art. 4–7 oraz zweryfikować osiągniętą korzyść w zakresie usuwania dwutlenku węgla. W związku z przeprowadzonym audytem recertyfikacyjnym jednostka certyfikująca sporządza sprawozdanie z audytu recertyfikacyjnego, które zawiera streszczenie, oraz wydaje zaktualizowane świadectwo. System certyfikacji weryfikuje sprawozdanie z audytu recertyfikacyjnego oraz świadectwo, a także podaje streszczenie sprawozdania z audytu recertyfikacyjnego, zaktualizowane świadectwo oraz informacje o certyfikowanych jednostkach usuwania dwutlenku węgla do wiadomości publicznej w rejestrze, o którym mowa w art. 12.

4. Podmiot lub grupa podmiotów wspierają jednostkę certyfikującą podczas audytu recertyfikacyjnego i audytu recertyfikacyjnego, w szczególności poprzez zapewnienie dostępu do obiektów, w których realizowane są działania, oraz udostępnienie istotnych danych i odpowiedniej dokumentacji.

5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu określenia struktury, formatu i szczegółów technicznych kompleksowego opisu działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, o którym to opisie mowa w ust. 1, oraz sprawozdań z audytów certyfikacyjnych i sprawozdań z audytów recertyfikacyjnych, o których mowa w ust. 2 i 3. Akty te przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17.

Artykuł 10

Jednostki certyfikujące

1. Krajowy organ akredytujący udziela akredytacji jednostkom certyfikującym powołanym przez systemy certyfikacji na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008[37].

2. Jednostki certyfikujące są:

   a) właściwe do przeprowadzania audytów certyfikacyjnych oraz audytów recertyfikacyjnych, o których mowa w art. 9;

   b) niezależne od podmiotów lub grup podmiotów, przy czym prowadzą działalność wymaganą na mocy niniejszego rozporządzenia w interesie publicznym.

3. Do celów art. 2 lit. b) jednostki certyfikujące ani żadna z ich części nie mogą:

   a) być podmiotem lub grupą podmiotów, właścicielem podmiotu lub grupy podmiotów ani być ich własnością;

   b) mieć z podmiotami lub grupami podmiotów powiązań, które mogłyby wpłynąć na ich niezależność i bezstronność.

4. Państwa członkowskie nadzorują działalność jednostek certyfikujących. Jednostki certyfikujące, na wniosek właściwych organów krajowych, przekazują wszelkie informacje niezbędne do nadzorowania ich działalności, w tym dotyczące terminu, godziny i miejsca kontroli, o których mowa w art. 9. W przypadku stwierdzenia niezgodności państwa członkowskie niezwłocznie informują o tym jednostkę certyfikującą oraz właściwy system certyfikacji.

Rozdział 4
SYSTEMY CERTYFIKACJI

Artykuł 11

Działanie systemów certyfikacji

1. Aby wykazać zgodność z niniejszym rozporządzeniem, podmiot lub grupa podmiotów stosuje system certyfikacji uznany przez Komisję na podstawie art. 13.

2. Systemy certyfikacji opierają się na rzetelnych i przejrzystych przepisach i procedurach, dotyczących w szczególności wewnętrznego zarządzania i monitorowania, zarządzania skargami i odwołaniami, konsultacji z zainteresowanymi stronami, przejrzystości i publikowania informacji, powoływania i szkolenia jednostek certyfikujących, rozwiązywania kwestii niezgodności, tworzenia rejestrów i zarządzania nimi.

3. Systemy certyfikacji weryfikują, czy informacje i dane przedłożone przez podmiot lub grupę podmiotów celem certyfikacji zgodności na podstawie art. 9 poddano

[37] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

niezależnej kontroli oraz czy przeprowadzono certyfikację zgodności w sposób dokładny, wiarygodny i racjonalny pod względem kosztów.

4. Systemy certyfikacji publikują, co najmniej raz w roku, wykaz powołanych jednostek certyfikujących, podając przy tym, który podmiot lub krajowy organ publiczny uznał poszczególne jednostki certyfikujące oraz monitoruje ich działalność.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające strukturę, format, szczegóły techniczne i proces, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, mające zastosowanie do wszystkich systemów certyfikacji. Akty te przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17.

Artykuł 12

Rejestry

1. System certyfikacji ustanawia i należycie prowadzi publiczny rejestr w celu podawania do wiadomości publicznej informacji związanych z procesem certyfikacji, w tym świadectw i zaktualizowanych świadectw, oraz liczby jednostek usuwania dwutlenku węgla certyfikowanych zgodnie z art. 9. Rejestry te korzystają z systemów automatycznych, w tym z formularzy elektronicznych, i są interoperacyjne.

2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające strukturę, format i szczegóły techniczne dotyczące publicznych rejestrów oraz rejestrowania, przechowywania lub wykorzystywania jednostek usuwania dwutlenku węgla, o których mowa w ust. 1. Akty te przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17.

Artykuł 13

Uznawanie systemów certyfikacji

1. Aby wykazać zgodność z niniejszym rozporządzeniem, podmioty lub grupy podmiotów mogą stosować wyłącznie system certyfikacji uznany przez Komisją w drodze decyzji. Taka decyzja obowiązuje przez okres maksymalnie 5 lat.

2. Państwo członkowskie powiadamia Komisję o złożeniu wniosku o uznanie publicznego systemu certyfikacji. Przedstawiciel prawny prywatnego systemu certyfikacji powiadamia Komisję o złożeniu wniosku o uznanie prywatnego systemu certyfikacji.

3. Komisja może uchylić decyzję uznającą system certyfikacji na podstawie ust. 1, jeżeli system certyfikacji nie stosuje norm i przepisów ustanowionych w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 11 ust. 5. W przypadku gdy państwo członkowskie zgłasza obawy, że system certyfikacji nie działa zgodnie z normami i przepisami ustanowionymi w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 11 ust. 5, stanowiącymi podstawę decyzji wydanej na podstawie ust. 1, Komisja bada sprawę i podejmuje odpowiednie działania, w tym uchyla odnośną decyzję.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające strukturę, format i szczegóły techniczne procesów zgłaszania i uznawania, o których mowa w ust. 1 i 2. Akty te przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17.

Artykuł 14

Wymogi w zakresie sprawozdawczości

1. Każdy system certyfikacji uznany przez Komisję przedkłada Komisji roczne sprawozdanie ze swojej działalności zawierające opis wszelkich przypadków oszustw i podjętych w związku z nimi działań naprawczych. Sprawozdanie to przedkłada się co roku do dnia 30 kwietnia, przy czym obejmuje ono cały poprzedni rok kalendarzowy. Wymóg przedłożenia sprawozdania dotyczy wyłącznie systemów certyfikacji, które funkcjonują od co najmniej 12 miesięcy.

2. Komisja upublicznia przedłożone sprawozdania w całości lub w formie zagregowanej, jeżeli jest to konieczne, aby zachować poufność szczególnie chronionych informacji handlowych.

3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające strukturę, format i szczegóły techniczne sprawozdań, o których mowa w ust. 1 Akty te przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17.

Rozdział 5
PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

Zmiana załącznika II

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 16 w celu zmiany załącznika II, aby dostosować minimalny zakres informacji, jakie należy zawrzeć w świadectwach, o których mowa w art. 9.

Artykuł 16

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 i 15 powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = data wejścia niniejszego rozporządzenia w życie] r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 i 15, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Akty delegowane przyjęte na podstawie art. 8 i 15 wchodzą w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada

poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o 2 miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 17

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony na mocy art. 44 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2018/1999. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 18

Przegląd

1. Niniejsze rozporządzenie poddaje się przeglądowi we wszystkich aspektach, z uwzględnieniem istotnych zmian dotyczących przepisów Unii, Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu oraz porozumienia paryskiego, postępu technologicznego i naukowego, rozwoju sytuacji rynkowej w dziedzinie usuwania dwutlenku węgla oraz bezpieczeństwa żywnościowego Unii.
2. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia trzy lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia i nie później niż do końca 2028 r., a następnie w terminie sześciu miesięcy od przedstawienia wyników globalnego przeglądu uzgodnionego na podstawie art. 14 porozumienia paryskiego.

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*
[...]	*[...]*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

Spis treści

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY 23
1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy 23
1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa 23
1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy: 23
1.4. Cel(e) 23
1.4.1. Cel(e) ogólny(-e) 23
1.4.2. Cel(e) szczegółowy(-e) 23
1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ 24
1.4.4. Wskaźniki dotyczące realizacji celów 24
1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy 24
1.5.1. Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy 24
1.5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii" należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie. 25
1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań 26
1.5.4. Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami 26
1.5.5. Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków 27
1.6. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy 27
1.7. Planowane tryby zarządzania 28
2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA 29
2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości 29
2.2. System(-y) zarządzania i kontroli 29
2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli 29
2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia 29
2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu) 29

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom 29
3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY 30
3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ 30
3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki 31
3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne 31
3.2.2. Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych 34
3.2.3. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne 35
3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi 38
3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu 38
3.3. Szacunkowy wpływ na dochody 39

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego europejskie ramy certyfikacji usuwania dwutlenku węgla

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Działania w dziedzinie klimatu

Dział 3 Zasoby naturalne i środowisko Tytuł 9 – Środowisko i działania w dziedzinie klimatu (WRF 2021/27)

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

X **nowego działania**

☐ **nowego działania, będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego**[38]

☐ **przedłużenia bieżącego działania**

☐ **połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania**

1.4. Cel(e)

1.4.1. Cel(e) ogólny(-e)

Celem ogólnym proponowanego rozporządzenia w sprawie certyfikacji usuwania dwutlenku węgla jest: upowszechnienie wysokiej jakości usuwania dwutlenku węgla na potrzeby realizacji celu polegającego na osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r. określonego w Europejskim prawie o klimacie oraz pozostałych celów środowiskowych Europejskiego Zielonego Ładu.

1.4.2. Cel(e) szczegółowy(-e)

Cele szczegółowe proponowanego rozporządzenia w sprawie certyfikacji usuwania dwutlenku węgla obejmują:

1. Określenie czterech kryteriów jakościowych (pod akronimem **QU.A.L.ITY**, ang. **QU**antification, **A**dditionality and baselines, **L**ong-term storage and sustainabil**ITY**: mierzalność, dodatkowość i poziomy bazowe, składowanie długoterminowe i zrównoważony charakter) na potrzeby identyfikacji i certyfikacji wysokiej jakości usuwania dwutlenku węgla w UE.

2. Opracowanie metod certyfikacji dostosowanych do każdego rodzaju działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, aby wspierać zharmonizowane i prawidłowe wdrażanie kryteriów QU.A.L.ITY.

[38] O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

3. Zwiększenie zaufania społecznego do usuwania dwutlenku węgla dzięki zapewnieniu przejrzystości i solidności procesu certyfikacji, w tym systemów certyfikacji uznanych przez Komisję oraz publicznych rejestrów usuwania dwutlenku węgla.

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Najważniejszym skutkiem przyjęcia proponowanego rozporządzenia będzie wdrożenie działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla generujących wysokiej jakości usuwanie dwutlenku węgla, co przyczyni się do osiągnięcia unijnego celu polegającego na osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r. Proponowane rozporządzenie ma wpływ na podmioty gospodarcze takie jak rolnicy, leśnicy, a także na przedsiębiorstwa przemysłowe, które będą prowadzić praktyczne działania związane z usuwaniem dwutlenku węgla; prywatne organizacje i organy państw członkowskich, które mogą opracowywać prywatne lub publiczne systemy certyfikacji, aby wdrożyć proces certyfikacji i sprawować nad nim nadzór. Ogólnie rzecz biorąc, proponowane rozporządzenie dotyczy wszystkich obywateli Europy i świata, ponieważ działania w dziedzinie klimatu są dobrem publicznym o charakterze transgranicznym.

1.4.4. Wskaźniki dotyczące realizacji celów

Należy wskazać wskaźniki stosowane do monitorowania postępów i osiągnięć.

Wskaźnik nr 1: liczba działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla generujących wysokiej jakości usuwanie dwutlenku węgla certyfikowane zgodnie z unijnymi ramami certyfikacji, które przyczyniają się tym samym do osiągnięcia celu polegającego na osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r.

Wskaźnik nr 2: liczba opracowanych przez Komisję szczegółowych metod certyfikacji działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, w szczególności w odniesieniu do rolnictwa węglowego.

Wskaźnik nr 3: liczba systemów certyfikacji uznanych przez Komisję, z których korzysta podmiot w celu wykazania zgodności z kryteriami jakościowymi UE dotyczącymi usuwania dwutlenku węgla.

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy

W 2021 r. UE przyjęła bardziej ambitne cele klimatyczne w drodze rozporządzenia (UE) 2021/1119 (Europejskie prawo o klimacie).W rozporządzeniu tym ustanowiono wiążący cel redukcji ogólnej emisji netto gazów cieplarnianych do 2030 r. o co najmniej 55 % w porównaniu z 1990 r. oraz osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. W Planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym z marca 2020 r. zapowiedziano, że Komisja opracuje skuteczne ramy regulacyjne w zakresie certyfikacji usuwania dwutlenku węgla, aby wprowadzić zachęty do powszechniejszego usuwania dwutlenku węgla i zwiększenia jego zamkniętego

obiegu przy pełnym poszanowaniu celów dotyczących różnorodności biologicznej. Celem niniejszego wniosku jest realizacja wyżej wymienionych zobowiązań politycznych.

W okresie rozruchu (2024–2025): po wejściu w życie rozporządzenia (planowanym na 2024 r.) Komisja, w ścisłej konsultacji z odpowiednią grupą ekspertów, przygotuje co najmniej trzy akty delegowane określające metody certyfikacji działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla w obszarze trwałego składowania, produktów akumulujących węgiel oraz rolnictwa węglowego. Konieczna będzie regularna aktualizacja tych metod. Co więcej, Komisja będzie musiała przygotować dwa akty wykonawcze określające przepisy dotyczące funkcjonowania systemów certyfikacji, ich oceny oraz uznawania przez Komisję, a także tworzenia i funkcjonowania publicznych rejestrów usuwania dwutlenku węgla, które to akty będą podlegać zatwierdzeniu przez odpowiedni komitet.

W fazie operacyjnej (2025 r. i później): w ścisłej konsultacji z zainteresowanymi stronami i właściwym komitetem regulacyjnym Komisja przeprowadzi ocenę szeregu systemów certyfikacji oraz uzna te, które są zgodne z ramami certyfikacji UE, w drodze specjalnej decyzji Komisji. Komisja będzie musiała ponadto opracować politykę dotyczącą usuwania dwutlenku węgla na okres po 2030 r.

1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii" należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.*

Zmiana klimatu to problem transgraniczny. Jej skutki mają charakter globalny i są odczuwalne niezależnie od lokalizacji, np. źródeł emisji gazów cieplarnianych. Wyzwań z nią związanych nie można zatem rozwiązać wyłącznie poprzez działania krajowe lub lokalne, ponieważ jest mało prawdopodobne, by indywidualne działania doprowadziły do optymalnych rezultatów. Koordynacja na szczeblu europejskim sprzyja działaniom w dziedzinie klimatu oraz może skutecznie uzupełniać i wzmacniać działania na szczeblu krajowym i lokalnym. Działanie UE jest uzasadnione względami pomocniczości, zgodnie z art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Ramy europejskie będą bardziej odpowiednie niż inicjatywy krajowe, by sprostać trudnościom w ocenie jakości usuwania dwutlenku węgla. Takie ramy stworzyłyby równe warunki działania oraz sprawiedliwy rynek wewnętrzny na potrzeby certyfikacji usuwania dwutlenku węgla, co zwiększyłoby porównywalność i zaufanie. Różnorodność inicjatyw krajowych w tej dziedzinie doprowadziłaby jedynie do nasilenia problemu, zamiast przyczynić się do jego rozwiązania.

Proponowane rozporządzenie należy wesprzeć solidnymi i przejrzystymi metodami certyfikacji. Jeżeli chodzi o rolnictwo węglowe, konieczne będzie opracowanie i dalsze rozwijanie podejścia stosowanego w obowiązującym rozporządzeniu LULUCF. W tym kontekście konieczne będzie również powiązanie decyzji dotyczących gospodarowania gruntami podejmowanych w sektorze rolnictwa i sektorze LULUCF z wpływem na sekwestrację dwutlenku węgla i ochronę różnorodności biologicznej.

Obecnie dostępne zasoby EEA przewidziane na wsparcie MRV w odniesieniu do wykazów emisji z sektora LULUCF, zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniach (UE) 2018/841 (rozporządzenie LULUCF) i (UE) 2018/1999 (rozporządzenie w sprawie zarządzania unią energetyczną), są ograniczone.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Chociaż w proponowanym rozporządzeniu ustanowiono nowe ogólnounijne ramy certyfikacji wysokiej jakości usuwania dwutlenku węgla, jego podstawę stanowią następujące dotychczasowe doświadczenia na szczeblu UE:

- W ramach funduszu innowacyjnego[39] Komisja[40] opracowała szereg szczegółowych unijnych metod ilościowego określania unikania emisji gazów cieplarnianych w działalności przemysłowej, w tym działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla takich jak projekty produkcji bioenergii z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla (BECCS) oraz wychwytywania dwutlenku węgla bezpośrednio z powietrza i jego składowania (DACCS). Co więcej, w rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2018/2066[41] ustanowiono szczegółowe zasady monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych w ramach systemu handlu emisjami.

- W ramach unijnej dyrektywy w sprawie energii odnawialnej Komisja zdobyła niemal 15-letnie doświadczenie w certyfikacji kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do bioenergii. Te unijne kryteria wdraża około 15 publicznych lub prywatnych systemów certyfikacji (zwanych systemami dobrowolnymi), które zostały uznane przez Komisję. W ramach dyrektywy w sprawie energii odnawialnej Komisja przyjęła niedawno akt wykonawczy ustanawiający szczegółowe zasady procesu certyfikacji przeprowadzanego przez jednostki certyfikujące oraz nadzorowanego przez systemy certyfikacji.

1.5.4. Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami

Niniejszy wniosek jest częścią Europejskiego Zielonego Ładu. W Planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym z marca 2020 r. zapowiedziano, że Komisja opracuje skuteczne ramy regulacyjne w zakresie certyfikacji usuwania dwutlenku węgla, aby wprowadzić zachęty do powszechniejszego usuwania dwutlenku węgla i zwiększenia jego zamkniętego obiegu przy pełnym poszanowaniu celów w zakresie różnorodności biologicznej. Co więcej, ogólnym celem Zielonego Ładu jest dostosowanie przepisów Unii do ambitniejszych celów klimatycznych i ambitniejszych celów w zakresie różnorodności biologicznej UE. Niniejszy wniosek ustawodawczy stanowi uzupełnienie wniosków dotyczących klimatu i energii zawartych w pakiecie legislacyjnym „Gotowi na 55”, w szczególności rozporządzenia LULUCF oraz zmienionej dyrektywy w sprawie energii odnawialnej.

Istnieją równie silne powiązania z innymi inicjatywami Komisji dotyczącymi zwiększenia odporności lasów UE na zmianę klimatu, odtwarzania zdegradowanych

39 Fundusz innowacyjny,https://climate.ec.europa.eu/eu-action/funding-climate-action/innovation-fund_en

40 Zaproszenia do składania wniosków załącznik C: Metody obliczania unikania emisji gazów cieplarnianychhttps://ec.europa.eu/info/funding-tenders/opportunities/docs/2021-2027/innovfund/wp-call/call-annex_c_innovfund-lsc-2020-two-stage_en.pdf

41 Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/2066, https://eur-lex.europa.eu/eli/reg_impl/2018/2066/oj?locale=pl

terenów i ekosystemów, ponownego nawadniania torfowisk i promowania biogospodarki, w tym wykorzystania trwałych pozyskanych produktów drzewnych, przy pełnym poszanowaniu zasad ekologicznych sprzyjających różnorodności biologicznej:

a) wspólna polityka rolna;

b) unijna strategia na rzecz bioróżnorodności 2030;

c) strategia „Od pola do stołu” na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego;

d) strategia leśna UE;

e) plan odbudowy zasobów przyrodniczych;

f) strategia UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu;

g) zrównoważona biogospodarka dla Europy;

h) plan działania dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym na rzecz bardziej ekologicznej i konkurencyjnej Europy;

i) plan działania UE na rzecz eliminacji zanieczyszczeń;

j) długoterminowa wizja dla obszarów wiejskich UE.

1.5.5. Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków

Z uwagi na obecne ograniczenia dotyczące zatrudnienia i finansowania nałożone na Komisję, Dyrekcja Generalna ds. Działań w dziedzinie Klimatu wyczerpała swoje możliwości przeniesień wewnętrznych i zoptymalizowała swoje zasoby w największym możliwym stopniu, zatrudniając pracowników kontraktowych i pracowników zewnętrznych mających regularny dostęp do siedziby Komisji, aby zaradzić brakom personelu. Nawet przy powierzeniu wielu zadań (o bardziej technicznym i naukowym charakterze) wykonawcom zewnętrznym, odpowiedni poziom zatrudnienia ma kluczowe znaczenie dla utrzymania zdolności do wypełnienia zobowiązań i wykonania dodatkowych zadań ujętych w niniejszym wniosku ustawodawczym dotyczącym rozporządzenia w sprawie certyfikacji usuwania dwutlenku węgla.

1.6. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

☐ **Ograniczony czas trwania**

☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

X Nieograniczony czas trwania

Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od połowy 2024 r. do końca 2025 r.,

po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Planowane tryby zarządzania[42]

☑Bezpośrednie **zarządzanie** przez Komisję

☑ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;

☐ przez agencje wykonawcze

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☐ **Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;

☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);

☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;

☑ organom, o których mowa w art. 70 i 71 rozporządzenia finansowego;

☐ organom prawa publicznego;

☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;

☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;

☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi".

Uwagi

Jak przewidziano w art. 8 proponowanego rozporządzenia, Komisja opracuje szereg metod certyfikacji dostosowanych do głównych rodzajów działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, aby zapewnić prawidłowe, zharmonizowane i racjonalne pod względem kosztów wdrożenie kryteriów jakościowych UE dotyczących usuwania dwutlenku węgla.

[42] Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Określić częstotliwość i warunki

Jak określono w proponowanym rozporządzeniu, oświadczenia dotyczące usuwania dwutlenku węgla składane przez podmioty będą wymagać regularnego monitorowania, zgłaszania i niezależnej weryfikacji przez jednostki certyfikujące. Wszystkie powiązane sprawozdania będą podawane do wiadomości publicznej za pośrednictwem rejestrów systemów certyfikacji oraz będą zawierać obszerne informacje na temat skutków proponowanego rozporządzenia. Ponadto dane dotyczące określania ilościowego, monitorowania, zgłaszania i weryfikacji usuwania dwutlenku węgla zebrane przez Europejską Agencję Środowiska będą dla Komisji kluczowym źródłem informacji umożliwiającym ocenę postępów w zakresie wdrażania proponowanego rozporządzenia. Komisja będzie również monitorować wdrażanie certyfikowanych działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla za pośrednictwem rocznych sprawozdań przedkładanych przez systemy certyfikacji uznane przez Komisję. Ponadto Komisja regularnie przeprowadza badania różnych istotnych aspektów unijnej polityki klimatycznej.

2.2. System(-y) zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli

Nie dotyczy – wniosek nie wprowadza w życie programu finansowego, lecz służy realizacji długoterminowej polityki. Tryb zarządzania, mechanizmy finansowania wykonania, warunki płatności oraz strategia kontroli w odniesieniu do poziomów błędu nie mają zastosowania. Wykonanie niniejszego wniosku będzie wymagało przeniesienia zasobów ludzkich w Komisji zarówno w fazie rozruchu, jak i w fazie operacyjnej. Wprowadzono odpowiednie procedury.

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

Niniejszy wniosek nie pociąga za sobą nowych znaczących rodzajów kontroli/ryzyka, które nie byłyby już uwzględnione przez istniejące wewnętrzne ramy kontroli. Nie przewiduje się żadnych szczególnych środków wykraczających poza stosowanie rozporządzenia finansowego.

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony, np. ze strategii zwalczania nadużyć finansowych.

Zastosowanie będzie miała strategia DG ds. Działań w dziedzinie Klimatu dotycząca zapobiegania nadużyciom finansowym i ich wykrywania.

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer	Zróżn./niezróżn.[43]	państw EFTA[44]	krajów kandydujących[45]	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
3	09 02 03	Zróżn.	TAK	NIE	NIE	NIE
3	09 10 02	Zróżn.	TAK	TAK	TAK	NIE
7	20 01 02 01	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
7	20 02 06 01	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
7	20 02 06 02	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
7	20 02 06 03	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE

- Proponowane nowe linie budżetowe

n/d

[43] Zróżn. = Środki zróżnicowane/niezróżn. = środki niezróżnicowane.

[44] EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

[45] Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych

☑ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	3	Zasoby naturalne i środowisko

DG: CLIMA			Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	**OGÓŁEM**
○ Środki operacyjne							
09 02 03	Środki na zobowiązania	(1a)	3,000	2,000	-	-	**5,000**
	Środki na płatności	(2a)	1,000	2,000	2,000	-	**5,000**
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy[46]							
XXX		(3)					
OGÓŁEM środki dla DG CLIMA	Środki na zobowiązania	=1a+1b +3	3,000	2,000			**5,000**
	Środki na płatności	=2a+2b +3	1,000	2,000	2,000	-	**5,000**

[46] Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA"), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

○ OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	3,000	2,000			**5,000**
	Środki na płatności	(5)	1,000	2,000	2,000	-	**5,000**
○ OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy		(6)					
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 3 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+6	3,000	2,000			**5,000**
	Środki na płatności	=5+6	1,000	2,000	2,000	-	**5,000**

Jeżeli wpływ wniosku/inicjatywy nie ogranicza się do jednego działu operacyjnego, należy powtórzyć powyższą część:

OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 6 wieloletnich ram finansowych (kwota referencyjna)	Środki na zobowiązania	=4+6					
	Środki na płatności	=5+6					

Dział wieloletnich ram finansowych	**7**	„Wydatki administracyjne”

Niniejszą część uzupełnia się przy użyciu „danych budżetowych o charakterze administracyjnym”, które należy najpierw wprowadzić do załącznika do oceny skutków finansowych regulacji (załącznik V do zasad wewnętrznych), przesyłanego do DECIDE w celu konsultacji między służbami.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	**OGÓŁEM**
DG: CLIMA						
○ Zasoby ludzkie		0,785	1,099	1,099	1,099	4,082
○ Pozostałe wydatki administracyjne		0,070	0,070	0,070	0,070	**0,280**
OGÓŁEM DG CLIMA	Środki	**0,855**	**1,169**	**1,169**	**1,169**	**4,362**

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	**0,855**	**1,169**	**1,169**	**1,169**	**4,362**

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok **2024**	Rok **2025**	Rok **2026**	Rok **2027**	**OGÓŁEM**
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 7 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	3,855	3,169	1,169	1,169	9,362
	Środki na płatności	1,855	3,169	3,169	1,169	9,362

3.2.2. Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty ⇩			Rok **N**		Rok **N+1**		Rok **N+2**		Rok **N+3**		Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)						**OGÓŁEM**	
	PRODUKT																	
	Typ[47]	Średni koszt	Nie	Koszt	Nie	Koszt	Nie	Koszt	Nie	Koszt	Nie	Koszt	Nie	Koszt	Nie	Koszt	Liczba ogółem	Koszt ogółem
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1[48]...																		
– produkt																		
– produkt																		
– produkt																		
Cel szczegółowy nr 1 – suma cząstkowa																		
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2																		
– produkt																		
Cel szczegółowy nr 2 – suma cząstkowa																		
OGÓŁEM																		

[47] Produkty odnoszą się do towarów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

[48] Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2. „Cele szczegółowe …”

3.2.3. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

☑ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	2024	2025	2026	2027	**OGÓŁEM**
DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych					
Zasoby ludzkie	0,785	1,099	1,099	1,099	**4,082**
Pozostałe wydatki administracyjne	0,070	0,070	0,070	0,070	**0,280**
Suma cząstkowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	**0,855**	**1,169**	**1,169**	**1,169**	**4,362**

Poza DZIAŁEM 7[49] wieloletnich ram finansowych					
Zasoby ludzkie					
Pozostałe wydatki o charakterze administracyjnym					
Suma cząstkowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych					

OGÓŁEM	**0,855**	**1,169**	**1,169**	**1,169**	**4,362**

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

[49] Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA"), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

☐Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.

☑Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

		2024	2025	2026	2027
O Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)					
20 01 02 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)		5	7	7	7
20 01 02 03 (w delegaturach)					
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)					
01 01 01 11 (bezpośrednie badania naukowe)					
Inna linia budżetowa (określić)					
O Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC)[50]					
20 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)					
20 02 03 (CA, LA, SNE, INT i JPD w delegaturach)					
XX 01 xx **yy zz** [51]	– w centrali				
	– w delegaturach				
01 01 01 02 (CA, INT, SNE – pośrednie badania naukowe)					
01 01 01 12 (CA, INT, SNE – bezpośrednie badania naukowe)					
Inna linia budżetowa (określić)					
OGÓŁEM		**5**	**7**	**7**	**7**

XX oznacza odpowiedni obszar polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Osoby na stanowiskach AST będą wspierać zarządzanie odpowiednią grupą ekspertów oraz komitetem regulacyjnym. Osoby na stanowiskach AD będą: - przygotowywać akty delegowane określające szczegółowe metody certyfikacji służące wykazaniu zgodności z kryteriami jakościowymi UE dotyczącymi usuwania dwutlenku węgla; - przygotowywać akty wykonawcze określające przepisy dotyczące certyfikacji działań związanych z usuwaniem dwutlenku węgla, zarządzania systemami certyfikacji oraz tworzenia i prowadzenia publicznych rejestrów usuwania dwutlenku węgla; - przeprowadzać ocenę systemów certyfikacji ubiegających się o uznanie przez Komisję oraz przygotowywać powiązane decyzje Komisji; - przygotowywać wnioski dotyczące polityki w dziedzinie usuwania dwutlenku węgla

[50] CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JPD = młodszy specjalista w delegaturze.

[51] W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA").

	w odniesieniu do okresu po 2030 r.
Personel zewnętrzny	

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

Wniosek/inicjatywa:

☑ może zostać w pełni sfinansowany(-a) przez przegrupowanie środków w ramach odpowiedniego działu wieloletnich ram finansowych (WRF).

Wydatki te zostaną poniesione w ramach środków przydzielonych na program LIFE

☐ wymaga zastosowania nieprzydzielonego marginesu środków w ramach odpowiedniego działu WRF lub zastosowania specjalnych instrumentów zdefiniowanych w rozporządzeniu w sprawie WRF.

☐ wymaga rewizji WRF.

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

Wniosek/inicjatywa:

☑ nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich

☐ przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich szacowane zgodnie z poniższymi szacunkami:

środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok **N**[52]	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			Ogółem
Określić organ współfinansujący								
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem								

[52] Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy. „N” należy zastąpić oczekiwanym pierwszym rokiem realizacji (np.: 2021). Tak samo należy postąpić dla kolejnych lat.

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

☑ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.

☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

☐ wpływ na zasoby własne

☐ wpływ na dochody inne

Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków

☐

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy[53]						
		Rok **N**	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)		
Artykuł …								

W przypadku wpływu na dochody przeznaczone na określony cel należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

Pozostałe uwagi (np. metoda/wzór użyte do obliczenia wpływu na dochody albo inne informacje).

[53] W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.